

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ

SPECIAL

ŠÉF TŘEBORADIC PAVEL KOTT

TRIUMF I PRO VAŠKA

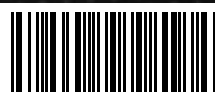
TÉMA

PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBOR V SEZONĚ 2017-18

CIZINEC

V MALEŠICÍCH ZÁŘÍ NĚKDEJŠÍ BULHARSKÁ HVĚZDA

LÉTO 2018 | ZDARMA

182205

Dovolená v pohodě

Super ceny |
Slevy | Last Minute

Přijďte si vybrat do našich pražských poboček:

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, tel.: 221 592 592, vodicikova@alexandria.cz

Revoluční 10/1083, 110 00 Praha 1, tel.: 270 005 560, GSM: 739 580 002, revolucni@alexandria.cz

Plzeňská 8/233 (OC NOVÝ SMÍCHOV), 150 00 Praha 5, tel.: 270 007 350, GSM: 731 132 918, smichov@alexandria.cz

Chlumecká 756/6 (OC ČERNÝ MOST), 198 00 Praha 9, tel.: 270 007 360, GSM: 778 750 983, cernymost@alexandria.cz

Španělská 2, 120 00 Praha 2, tel.: 221 466 466, info@alexandria.cz

nebo navštivte naše webové stránky www.alexandria.cz

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

str. 2-6

ROZHOVOR

PAVEL KOTT DOVEDL
TŘEBORADICE K VYTOUŽENÉMU
TITULU Z PŘEBORU

str. 8-9

TÉMA

SOUBOJ O ZÁCHRANU
V NEJVYŠŠÍ PRAŽSKÉ SOUTĚŽI
BYL HODNĚ DRAMATICKÝ

str. 20-21

MLÁDEŽ

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ
A JEHO VÝZNAMNÁ ROLE NA
RODINNÝCH FESTIVALECH

EXTRA

KEMPY LIVERPOOL FC

str. 10-11

HISTORIE

KLADIVO NA SEŠÍVANÉ
KAREL JAROLÍM

str. 12-14

ZÁKOUTÍ

A CO TY DRUHÉ NUSLE?

str. 15

CIZINEC

BULHAR GEORGI BIZHEV

str. 16-18

MLÁDEŽ

TOMÁŠ STÝBLO Z PODOLÍ

str. 19

TRÉNINK

INDIVIDUÁLNÍ A TÝMOVÉ SOUTĚŽE

str. 22-23

KLUB

FOTBALOVÁ AKADEMIE ALEXE ZBURA

str. 24-25

CIVIL

TOMÁŠ KARAS ZE STRAŠNIC

str. 26-27

FOTO MĚSÍCE

+ WEB PFS

str. 28

EDITORIAL

Milí čtenáři,

přímo v ruce či na internetu právě pročítáte jubilejní 80. vydání Speciálu. To je úctyhodné číslo, že?

Věřím, že vnímáte stejně jako já, že jsme magazín mapující dění v pražském fotbale posunuli na velmi slušnou úroveň. Že se ze školáka stal dospělák, který má i nadále co nabídnout a čím zaujmout. Z mého pohledu je to zejména dílem ustáleného kolektivu tvůrců, kteří si podobně jako já vytvořili k časopisu srdečný vztah. Bez výjimky.

Chtěl bych jim všem touto cestou poděkovat za kvalitní práci, kterou měsíc co měsíc odvádějí. Počet napsaných materiálů celkově už přesáhl tisícovku. Klobouk dolů. Víc psát netřeba.

Uvidíme, co přinesou další výzvy. Klidné léto!

Lukáš Vrkoč
vedoucí redaktor

PARTNER MLÁDEŽE:

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK IX. – LÉTO | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | VEDOUcí REDAKTOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Pavel Jiřík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Milan Titěra | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5 500 ks. | ISSN 1805-2541
| FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: Pavel Jiřík st.

VAŠEK NÁS POSUNUL NA DALŠÍ LEVEL

PŘEDSEDA PŘEBOROVÉHO ŠAMPIONA Z TŘEBORADIC PAVEL KOTT O HISTORICKÉM TRIUMFU, VÁCLAVU DROBNÉM I POHÁROVÉM PROKLETÍ

Šéf Třeboradic vypadá vysmátě, ale pořádně se mu ulevilo.

Už 17 let dělá PAVEL KOTT předsedu fotbalového klubu Třeboradice. Tým se za jeho éry vyšvihl z II. třídy až do Pražská teplárenská přeboru. A když už v něm byl, vyhlásil po postupu v roce 2011 ambiciózní trenér Václav Drobný, že ho chtějí Třeboradice také vyhrát. Toho se však Drobný nedomáchal, na konci roku 2012 tragicky zahynul na horách. A Kott, který byl s Drobným velký kamarád, tehdy řekl: „Přebor jednou vyhrájeme, i kvůli Vaškovi.“ Svůj slib splnil, Třeboradice se staly přeborovým šampionem sezony 2017-2018.

■ Pamatujete si na chvíli, kdy poprvé padlo, že Třeboradice vyhrájí přebor?

To jsme si řekli s Vaškem, že ho vyhrájeme, když už jsme postoupili. Vidím to jako dneska, kecali jsme u mě v práci, protože on za mnou chodil třeba čtyřikrát týdně do kanceláře. Byl u mě pořád. Po konci kariéry měl pizzerii, ale to se nepovedlo, musel ji zavřít, pak začal dělat pojistky lidem – životní, důchodové. To mu šlo dobře. Byl jsem i jeho klient. Často jsme se bavili o všem možném a o fotbale samozřejmě taky.

■ Kdo řekl, že Třeboradice vyhrájí přebor první? Vy, nebo on?

To řekl Vašek. On byl v tomhle dominantní. Přišel a povídá: „Kotáku, když už jsme v tom přeboru, tak ho taky vyhrájeme!“

■ Co vy na to?

Já jsem mu i věřil, on měl správný zápal, uměl sehnat správné lidi do týmu.

■ Nebyla cesta na přeborový vrchol delší, než jste čekal? Soutěž jste začali hrát v roce 2011.

Takhle to neberu. Když se podíváte zpátky, skončili jsme v přeboru nejhůř šestí, což je myslím taky úspěch. Pokud bychom sečetli body za ty roky, co jsme v přeboru, tak bychom asi byli nejúspěšnější klub v téhle éře. Ale ne-dařilo se nám dlouho dojít až nahoru.

Vždycky jsme na něco dojeli. Nebudu říkat, co to bylo, pro mě je to prostě sport. Když si to mančaft neuhráje, tak si to prostě neuhráje. A my si to uhráli až teď.

KDO JE PAVEL KOTT

Předseda fotbalového klubu SK Třeboradice, jemuž šéfuje už od roku 2001. Sám dřív hrál za Čakovice, Miškovice a právě Třeboradice, ale kvůli zdravotním problémům musel přestat. „Měl jsem špatné achilovky. S tím jsem hrát nemohl. Měli jsme tady partu kamarádů a hledal se nový předseda, tak jsem to vzal,“ vrací se zpátky 45letý Kott. Během jeho éry se mužstvo dostalo z II. třídy až do Pražská teplárenská přeboru. Po několika neúspěšných pokusech tým z okraje Prahy soutěž ovládl. Stalo se tak v tomto ročníku 2017-2018 a Kott tak splnil slib, který vyřkl po smrti bývalého trenéra Třeboradic Václava Drobného, že i pro něj jednou Třeboradice přebor vyhrájí.

„Chtěli jsme přebor vyhrát už před rokem, to je jasné, ale zůstali jsme o tři body druhí. Abych se přiznal, tak mě to nedrážalo. Chvilku si pobřečíte a jedete dál.“

■ Nebyl jste z toho čekání nervózní?

Nééé! Vůbec.

■ Rok co rok jste byli obecně bráni jako favoriti.

To nám myslím i škodilo. Kluci to měli v hlavách, taky se nám nevyhýbala zranění, ale podle mě nemůžete hrát soutěž jako přebor ve dvaceti lidech, protože hrát chtějí všichni a vy tak široký kádr neudržíte. Byli tady známí hráči, kteří prošli ligou, třeba Míra Baranek, Zdeněk Šenkeřík, právě Vašek Drobný, Peter Bartalský, ale nehrotili jsme to. My jsme vždycky něco poztráceli na podzim a na jaře už jsme to nebyli schopni dohnat. Ale pořád jsem byl v klidu.

■ A nenaštval vás minulý rok, kdy vám prvenství poměrně nečekaně vyfoukl Motorlet B?

Ta sezona byla i tak super. Musím uznat, že jim se extrémně dařilo. Vy-

hrávali třeba o gól, ale uhráli si to. My každé jaro hned ztratíme s Admirou B, to je taková naše povinnost, zato Motorlet šlapal, občas měli i štěstí, ale jeli neskutečně. A když byla šance je dotáhnout, tak jsme doma prohráli s Uhelnými sklady. Co my jsme nedávali za šance... To bylo strašné. Chtěli jsme přebor vyhrát už před rokem, to je jasné, ale zůstali jsme o tři body druhí. Abych se přiznal, tak mě to nedrážalo. Chvilku si pobřečíte a jedete dál.

■ Přišla teď úleva, že jste splnil slib, který jste vyhlásil po smrti Václava Drobného?

My jsme potvrdili první místo v Horních Měcholupech, kde jsem nebyl. Dcera startovala na mistrovství Evropy v aerobiku v Karlových Varech, takže jsem jel tam. A jelikož jsem si doma zapomněl nabíječku na telefon, ani jsem nevěděl, jak jsme hráli. Pak jsem sedl do auta a začaly mi chodit zprávy, bylo to moc příjemné. Docházelo mi to až postupně, nejlepší to bylo, když jsme doma dostali pohár pro vítěze.

■ Po Horních Měcholupech jste neslavili?

Že by hned někam letěli do města, to ne. Když jsem přijel večer do Třeboradic, sedělo tam pět kluků. Někteří mají rodiny, další měli povinnosti do školy, hlavní oslavy byly až s pohárem v Třeboradicích. Zcela upřímně: ona je to jiná euforie, když získáte přeborový titul v posledním kole. My jsme měli už několik kol před koncem velký náskok. A když prohrajete za sezonu dva zápasy, tak pak v závěru neudělat dva body z pěti kol, to už bychom museli být megahlupeční. Nevím, co by se

To jsou oni – novopečení mistři Prahy.

s mančaftem muselo stát, ale tohle už snad nešlo nedotáhnout.

■ **První pokus proti Újezdu nad Lesy vám nevyšel. Doma vám stačila ke stvrzení prvenství výhra, ale jen jste remizovali.**

To nás vychytil Jarďa Blažek, ono je na tom dost pravdy, že ten poslední krok je nejtěžší. V tom zápase jsme v závěru mohli i prohrát, ale pořád jsem byl úplně v klidu, protože jsme měli ještě dost času a chyběl nám jen bod. Věděl jsem, že máme výborné mužstvo, dobře jsme doplnili kádr. Nechci tady mít lidi, kteří v Třeboradicích nechtějí hrát. To na nich rychle poznáte, jestli tady mají trochu srdce, nebo ne. Máme v týmu hodně kluků, co prošli Meteorem, teď i čtyři, kteří kdysi začínali v Třeboradicích s fotbalem a pak se sem vrátili. Na to, že jsme vlastně vesnice, kde je pár stovek lidí, tak je to slušné. A taky neskrývám, že u nás hráči mají peníze. Jestli někdo v přeboru říká, že to hrají jen za párek a pivo, tak jsou to šťěky do tmy. U nás mají kluci za vítězství peníze do kabiny, jak se o ně podělí, to je na nich.

■ **Vypsal jste i prémii za první místo?**

Nic jsem dopředu nevyhlašoval, ještě uvidíme. (směje se) Dřív jsme vždycky nějakou cílovou prémie vyhlásili a nedopadlo to. Teď se nic neříkalo a povedlo se. Změnili jsme i zimní přípravu, kterou jsme udělali jednodušší a lehčí. Ryl jsem do toho už delší dobu. Nehráli jsme žádný turnaj, jen pár přípravných zápasů. Taký jsme začali trénovat později, aby šli kluci do jara nabuzení. Když je dlouhá příprava, zimní turnaj, tak jde pak mužstvo do soutěže víc unavené než nabuzené. Nejsou to profíci,

aby trénovali od začátku ledna a začali hrát mistráky po těžkém zimním turnaji. Jde o to, aby chtěli ve správný moment vyhrávat. A to se nám nedařilo. V zimě jsme na turnaji měli osm těžkých zápasů s týmy z divize a třetí ligy. Pár divizních týmů jsme porazili, ale do přeboru nám to nepomohlo. Právě naopak. Začne se kupit únava, zranění...

■ **Vy už za ty roky taky musíte být unavený, ne?**

Abych se přiznal, vážně jsem uvažoval, že fotbalu letos nechám. Třeba

■ **Ale třeba hřiště máte nádherné. Na téhle úrovni jsem dlouho neviděl tak parádní pažit.**

Máme výborného trávnickáře, který je na hřišti každý den. Trávník máme parádní, to souhlasím.

■ **Vaše myšlenky skončit ve funkci předsedy Třeboradic byly nějak spojené se sportovní stránkou, nebo to byla jen psychická opotřebenost?**

To víte, že mě někdy kluci naštvou. Mám nějaké představy, když je neplní, tak to je občas těžší. Jsme ve

bydlím hned naproti hřišti, fotbal je moje láska a baví mě. Až to tak nebude, zavřu dveře a odejdu.

■ **Dodal vám přeborový triumf novou energii?**

Je to velký úspěch, splnění přání a fotbalový sen. Já to za kluky neodehraju, ale starám se o ně, bez toho by to taky nešlo. Neříkám, že se mají v Třeboradicích super, ale v rámci možností je to myslím slušné. Víc nedokážu udělat - a upřímně ani fotbalu už víc času ani nechci dávat. Já to vzal před lety, kdy jsme to v Třeboradicích začali s kamarády dávat dohromady. Někdo se toho musel ujmout, ale snažím se už být víc v pozadí. O áčko se stará Radek Klouček, který je spojka pro vedení. On to dává dohromady, dělá hlavní servis. A já pomáhám. Třeba беру k nám domů prát dresy.

■ **Cože?**

No jasně, pere je dcera s babičkou, které je 91 let. Holka dostane za vyprání dresů 30 korun, tak si něco vydělá, má takovou brigádu, a babi se musí hýbat. Ona to klukům vždycky pěkně narovná do košíčku, perou dvě sady dresů týdně, pro áčko i béčko. Nehraju si na to, že jsem předseda a tyhle záležitosti. Ani nejsem na sproslov v kabině, to mě nebere. Já si radši s každým pokecám, vyřešíme, co kluci potřebují. Když se někomu něco nelíbí, vždycky za mnou může přijít. Ale je pravda, že na jaře po zápase s Královicemi (3:3) jsem na ně vystartoval. To, co předváděli, s tím bychom cíl nesplnili. Byli zabrzďení, ale vyříkali jsme si to a tím se pročistil vzduch. Trenér jim to po svém zopakoval ještě v týdnu, od té doby kluci dupali. Až na ten slavný pohár, kde jsme ve finále proti Dukle JM absolutně zkolabovali. Oni byli jednoznačně lepší.

Pavel Kott

by to někdo dělal lépe. Shánět peníze do fotbalu, to není žádná sranda, rok od roku mi to přijde těžší. Bez malých klubů, jako jsme my, by ale nebyl ani velký fotbal. Právě z malých klubů přicházejí nejlepší hráči do Sparty, Slavie... Staráme se o to tady v Třeboradicích v omezených podmínkách.

fotbalovém prostředí, kde musí být plno lidí v symbióze, jinak to nefunguje. A nám se to docela daří. S tím, že se nám delší dobu nedařilo vyhrát přebor, moje myšlenky o konci nesouvisely. Mám dvě dcery, jedna dělá aerobik na vrcholové úrovni, druhá jezdí na koních, takže chci být víc s nimi. Já v Třeboradicích nemám děti, jen

Vítězná trika nesmějí chybět...

Šampioni z kraje hlavního města.

„Když kecáme s klukama v Třeboradicích, tak na Vaška často vzpomínáme. Někteří dodnes chodí k jeho hrobu s kytkou, já tam byl taky.“

■ **K poháru se ještě dostaneme, ještě bych se rád vrátil k osobě Václava Drobného. Byl právě on tím, kdo Třeboradice svými ambicemi a vášní nastartoval?**

Určitě ano, ale i dřív tady byli kluci, kteří byli správní lidí, třeba Pavel Veniger, ten to taky uměl správně zbláznit. V Třeboradicích chytil Standa Nekolný a ten byl s Vaškem velký kamarád. Když měl čas, přijel Vašek za námi na pívko, pokecat. Pak skončil profesionální kariéru, seděl s námi na rozlučce a tady zrovna končil trenér. A tak Standa zkusil Vaška, který řekl: „Budu to dělat, ale budou mě poslouchat!“ Ale ten začátek...

■ **Povídejte...**

Vašek poznal, že profesionálně to na téhle úrovni nejde dělat. Když jsem viděl jeho první trénink, tak mě napadlo, že do čtrnácti dní skončíme. (směje se) Přišel a začal: „Kdes byl? Jak sis mohl dovolit přijít pozdě?“ Nechal je běhat, ale pak si uvědomil, že tudy cesta nevede. Zvolnil. I tak nastolil megakázeň, měl charisma a kluci za ním šli.

■ **Z mého pohledu dodal Třeboradicím potřebný drajv.**

Jo, Vašek nás posunul na další level, byli jsme na nějaké úrovni, mužstvo bylo dobré, ale jak se mančaft delší dobu nemění, tak potřebuje nový impulz, a právě on ho přinesl. Byla to dobrá volba pro všechny. Vašek se realizoval, nám se dařilo. On dal před lety pražskému fotbalu jméno, hodně se o něm psalo, chodil do televize, uměl mluvit, fotbal měl rád a myslím, že k němu měl zdravý přístup a nadhled. Klukům opakoval, že fotbal hrát umějí, ale 90 procent je v hla-

vách. Všichni ho tady brali a respektovali. Akorát se pak stala ta katastrofa, když byl asi podruhé v životě na horách...

■ **Vzpomněl jste si na něj po přeborovém triumfu?**

Jasně, jednoznačně. Když kecáme s klukama v Třeboradicích, tak na Vaška často vzpomínáme. Někteří dodnes chodí k jeho hrobu s kytkou, já tam byl taky. Jeho táta pořád na-

■ **Napadlo vás po triumfu v přeboru, že už máte směrem ke kamarádovi splněno?**

Ještě jsme si řekli, že vyhraje i pohár, takže splněno nemáme. Škoda, v téhle sezoně jsme to měli parádně rozjeté, chtěli jsme to smáznout na jednu. Nejtěžší bylo první finále po Vaškově smrti. To jsme hráli v duchu Vaška a prohráli jsme s Braníkem 0:1. To kluci nesli těžce.

Odkaz Václava Drobného je v klubu ohromný.

vštěvuje naše zápasy, je to pravidelný divák. Za Vaška u týmu dělal vedoucího, po té tragédii skončil. Ale nezačal na nás.

■ **Stále platí, že s Drobného šestkou nesmí nikdo v Třeboradicích nastupovat?**

Stále zákaz. Šestka patří jemu. Ani ji netiskneme.

■ **Finálové zápasy poháru jsou pro vás zakleté. Pětkrát jste hráli o první místo, pětkrát jste prohráli, navíc jste nedali ani gól.**

Každý rok dáváme v přeboru spoustu gólů, patříme k nejofenzivnějším týmům, ale v pěti finálových zápasech jsme gól nedali, už 450 minut, to je docela blbý, co? Už mi to moc hlava

nebere, kde je zakopaný pes. Ale nemá moc smysl to rozebírat, tak to prostě je. V téhle sezoně jsme prohráli s Duklou 0:5, byla jasně lepší, připravila se na nás a dala nám to sežrat se vším všudy. Byla to od nich výborná tečka za sezonou. To musíme brát. Spíš nás štvou ty předešlé zápasy, ve kterých jsme nebyli horším týmem.

■ **Jak jste kousal porážku o pět gólů s Duklou?**

To byla normální ostuda, víc k tomu asi nemá cenu říkat. Někdy to tak je, že do čeho kopnete, tak se nedaří. Vůbec nám nezahrála obrana, mohli jsme dostat i deset gólů.

■ **Neměli hráči v hlavách, že jdete do finále už popáté a že by už měli prolomit černou sérii?**

Nevím, spíš si myslím, že neplnili to, co plnit měli, než že by to nějak zásadně měli v hlavách. V ten moment finálového zápasu jsme na Duklu neměli. Nedala nám moc čuchnout.

■ **Dočkáte se po triumfu v přeboru i triumfu v poháru?**

Snad jo. A když se nedočkáme, on se svět taky nezboří. Ale bylo by to hezké. My se vždycky podíváme na toho, kdo slaví, a jdeme domů se svěšenými hlavami. Trička máme každý rok připravená, už jsem říkal, ať uděláme trička bez roku, že to tam pak jen jednou dopíšeme. (směje se) Takže trička, co mají vždycky oba soupeři, používáme na trénink. Už i doma jsme si z toho dělali srandu. Co nám zbývá? Nebudeme přece brečet. Ale ten pohár je hezký, to musím uznat.

■ **I bez poháru je to pro Třeboradice historická sezona, že?**

„Jestli někdy vyhraje pohár? Snad jo. A když se nedočkáme, on se svět taky nezboří. Ale bylo by to hezké.“

Jasně, to mě těší. Jsem pyšný na celý tým, jsem strašně rád. Je to práce jak všech hráčů, tak okolí, lidí, kteří se v Třeboradicích starají o fotbal, ať už v jakékoliv roli. Teď si zasloužíme to patřičně oslavit.

■ Gratulovali vám i soupeři?

Volal mi Jirka Jindra z Horních Měcholup, psal mi i kapitán Královic Jirka Šmíd. Naše dcery spolu dělají aerobik, tak se známe dobře. Nevím, kdo všechno psal a volal trenérovi a klukům, ale mně tihle dva.

■ Když jsme u trenéra, je právě Jiří Tesař tím správným mužem pro Třeboradice? Zdá se, že ano.

Když umřel Vašek, bylo těžké někoho sehnat. Vzal to Pepa Jarolím, velmi dobrý trenér, po něm to trénoval Standa Nekolný. Řekl bych, že jsme to období po Vaškovi zvládli. No a pak přišel čas Jirky Tesaře. Bylo to jen o tom, kdy skončí v Admire. Bydlí tady kousek, byli jsme víceméně do-

Tribuna, to je místo pro bosse.

hodnutí, že půjde k nám. Jeho brácha u nás hrál, prostředí zná dobře, myslím, že je tady hodně spokojený.

■ Udržíte po triumfu tým pohromadě?

Můj názor je, že nikdo neodejde, že kluci nemají důvod chodit jinam.

■ Možnost jít do divize od-mítli. Jaké jsou další sny a ambice Třeboradic?

Proč bychom nemohli vyhrát přebor podruhé? Kopanině se to taky povedlo. Už na nás nebude takový tlak jako dřív, už nebude říkat, že pořád čekáme, až vyhraje přebor. Jsme spokojení, že se nám splnil sen, proto jsme hráli, tohle jsme chtěli. Takže vyhrát klidně znovu, ale k tomu si ještě přidat ten pohár. (usmívá se) A jestli to dopadne, nebo nedopadne, to uvidíme. Chlapci to musejí odkopat na hřišti. Jak už jsem říkal, mančaft by se měnit neměl, takže bychom opět měli být nahoře. ■

DIVIZE NE, CHCEME BÝT ROZUMNÍ, ŘÍKÁ PŘEDSEDA

Fotbalisté Třeboradic budou i v příští sezoně hrát Pražská teplárenská přebor mužů. Vítěz soutěže neakceptoval postup do divize, na kterou měl nárok. „Ano, zůstáváme v přeboru,” potvrdil Pavel Kott, předseda Třeboradic, které slaví největší úspěch v klubové historii.

Poté, co tým získal jistotu, že už ho nikdo a nic nepřipraví o první místo, obešel si Kott hráče v kabině, aby se každý z nich vyjádřil, jak by se na postup výš díval. „Bylo to zhruba padesát na padesát. Půlka řekla, že by šla do divize, půlka do divize nechtěla. Chtěl jsem znát názory všech,” řekl Kott.

„Kde bych teď hledal novou půlku mančaftu? Informoval jsem se u lidí, kteří mají v divizi zkušenosti, a k tomu, aby to mělo nějaký smysl, potřebujete dvacet hráčů do pole. To bychom nedali dohromady. Nějak bychom divizi asi odehráli, ale ve finále by se mi mančaft rozpadl. Co si budeme povídat, reálně by nám hrozil sestup, pak už by se tým nemusel dát nikdy dohromady. Hodně kluků v týmu má malé děti, rodiny, radši si zahrají vršek přeboru než se trápit v divizi.”

A proto po porážce ve finále Teskahor Cupu padlo ze strany Třeboradic de-

finitivní ne divizi. „Bylo by kolem toho strašně práce a my chceme dělat fotbal, aby to nějak vypadalo. Upřímně nejsem přesvědčený, že bychom v divizi, v tomhle prostředí a se zázemím, které máme k dispozici, hráli důstojnou roli. Navíc je nás málo,” pokračoval Kott. „Taky si vezměte, co jsme předvedli ve finále poháru. Prohráli jsme s Duklou 0:5, oni na nás hráli strašně rychle – a v divizi se hlavně běhá, fotbalovost jde trochu do pozadí. Vyhrává silnější a rychlejší,” myslí si Kott.

Pro variantu neopouštět přebor hrál i fakt, že se soutěž poměrně vý-

razně obmění. Čtyři týmy sestoupí, čtyři nové postoupí z I. a třídy. „Jak máme pořád stejný los, tak touhle obměnou se pro nás stane přebor jednoznačně zajímavějším,” povídá Kott, jehož klub tak rozšířil seznam vítězů z posledních let, kterým se z různých důvodů do divize nechtělo. „Je to rozhodnutí každého, jestli půjde výš, nebo ne. Můžu mít sen vyhrát přebor, ale nikde není psáno, že musím pak jít do divize. A kdo to říká, může si založit klub, vyhrát s ním přebor a postoupit. My výš nejdem. Chceme být rozumní.” ■

Děláme koupelny, ve kterých se žije!

55x v ČR a 9x v SR

Navštivte některé z koupelnových studií
a využijte k nákupu aktuální akční nabídku,
více na www.koupelny-ptacek.cz.

koupelny

ČTYŘI SMUTNÍ

PO STRHUJÍCÍM SOUBOJI O UDRŽENÍ SE S PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBOREM LOUČÍ ĎÁBLICE, ÚJEZD NAD LESY, DOLNÍ CHABRY A ZBRASLAV

Dobojováno. Rozhodnuto. Po jedné z nejnáročnějších sezon Pražská teplárenská přeboru v novodobé historii známe čtyři týmy, které musely nejvyšší pražskou soutěž opustit podle nového sestupového klíče. V sezoně 2018–2019 budou hrát v I. A třídě Ďáblice, Újezd nad Lesy, Dolní Chabry a Zbraslav. Ta se jako jediná z této čtyřky prala o naději až do posledního kola, ale nezvládla přetěžký úkol: porazit suverénního vítěze soutěže z Třeboradic.

To byly nervy! V Pražská teplárenská přeboru dlouho hrozil sestup velké většině klubů. Rozestupy byly malé a jistotu záchrany měly jen týmy na prvních třech pozicích. Dokonale tak vyšel odhad předsedy Pražského fotbalového svazu Dušana Svobody, který výraznou změnu před sezonou s kolegy z výkonného výboru schválil a obhajoval. „Stojím si za tím, že co se týče atraktivity a náboje, bude tahle změna ku prospěchu,“ řekl Svoboda před rokem. „Je to změna,

kteřá má soutěž zatraktivnit. Bude méně zápasů, které ke konci sezony postrádají náboj, protože dost klubů už tzv. o nic nehraje. Přemýšleli jsme, jak soutěži dodat nový náboj. Je to nový prvek, který může pražské soutěže okysličit.“

HLAVNĚ NEBYT POSLEDNÍ

Stalo se. Nuda to rozhodně nebyla. Čtyři nové celky se těší na přebor, v němž spousta klubů hrála s hrozbou sestupu. A na náboji soutěže to

bylo znát. Třeba Braník a ČAFC, tedy týmy, s nimiž se v boji o udržení nepočítalo, se strachovaly až do úplně posledního hvizdu a těsně sestupové gilotině unikly.

Na čtyři mužstva však musel padnout smutek. Jako první ztratily i teoretické naděje Ďáblice, což bylo překvapení. Mužstvo se před soutěží hodně posílilo a mělo úplně jiné ambice.

„Když jsem viděl tým, jaký máme před sezonou, jakého jsme měli trenéra, jak se trénovalo, jaké bylo zázemí... Nic nám nechybělo. A my jsme to stejně z nějakého – pro mě nepochopitelného – důvodu nezvládli,“ říkal Petr Jackl, obránce Ďáblic. „Aspoň jsme nechtěli skončit poslední.“ Ale stalo se. V posledním kole proti sobě los svedl dva výsledkově nejhorší týmy přeboru. Utkání lépe zvládl Újezd nad

Lesy a skončil před Ďáblicemi. Byl to však i tak hořký triumf.

Také Újezd padá. Nepomohly ani zkušenosti exligového brankáře Jaromíra Blažka. „Nechtěli jsme sestupovat z posledního místa. Bojovali jsme, abychom nebyli ti nejhorší. Aspoň jsme si trochu zpříjemnili závěr. Sezona byla výsledkově nepodařená. Herně to mnohdy tak špatné nebylo, ale nedá se nic dělat, sestupujeme,“ pravil Petr Kovář, kapitán týmu. „Myslím, že bylo vidět, že jsme chtěli za každou cenu ukázat divákům i sami sobě, že i když jsme spadli, tak nemáme zase až takový odstup od celků, co jsou třeba ve středu přeboru.“

V Újezdu už myslí na okamžitý návrat. „Jakmile člověk zabředne v I. A třídě, nebo obecně o soutěž níž, tak se to pak hůř vykopává. Bu-

Jeden sestupující – Ďáblice

Druhý sestupující – Dolní Chabry

Třetí sestupující – Zbraslav

deme se snažit, abychom za rok byli zpátky," uvedl Kovář.

FINIŠ K NIČEMU

Stejně tak vysoké ambice bude mít nejspíš i Zbraslav, která na jaře mohutně finišovala, ale v úplném závěru musela porazit první Třeboradice. Po statečném výkonu však padla 2:4 a nenaplnilo se tak přání kapitána týmu Michaela Žižky, který chtěl v případě záchrany „zbourat Zbraslav“.

„Úspěch pro nás byl, že jsme měli v posledním kole pořádku o co hrát," říkal Žižka. „Věřili jsme v zázrak, že se zachráníme. Tenhle tým by si to zasloužil už jen za to, jak se na jaře pral. Nemáme se za co stydět. Tomuhle týmu věřím. I když se půjde do I. A třídy, ale tým se udrží pohromadě, tak zase do dvou let bude zpátky v přeboru," myslí si Žižka.

Jen rok vydržely v přeboru Dolní Chabry. Klub, který velmi sympaticky „vtrhnul" do soutěže, absolutně nezvládl jaro a propadl se až na 14. pozici. „Na jaře se nám víceméně rozpadlo mužstvo, neměli jsme tak široký kádř, abychom dokázali nahradit zraněné hráče. Kluci přestali chodit trénovat, byla špatná atmosféra. Nakonec se nám podařilo tým zachránit, kluci chodí trénovat, zápasy nikdo nevypustil, ale body, které jsme získali, nestačily, takže padáme," hodnotil Petr Klouček, který v průběhu odvetné fáze sezony nahradil trenéra Zdeňka Peclínovského, jenž mužstvo do přeboru dovedl a na podzim s ním překvapil. „Důležité je, že máme mladé kluky, kteří jsou ochotní a schopní hrát I. A třídu. Dobře se připravíme a budeme v ní hrát důstojnou roli," slíbil Klouček. ■

Čtvrtý sestupující – Újezd nad Lesy

V těžkých podmínkách zažili báječnou sezonu, až do poslední chvíle hráli fotbalisté SK HORNÍ MĚCHOLUPY o medailové umístění v Pražské teplárenské přeboru. Čtvrté místo však v příští sezoně obhajovat nebudou. Mužský A-tým na Praze 15 končí, přebor bude nově hrát Žižkov B, na nějž se převedla práva k soutěži.

„Slyšel jsem, že jsme prodali areál i soutěž. Areál jsme prodat nemohli, protože nebyl náš, stejně jako jsme neprodali soutěž. Jen práva a povinnosti přecházejí na Žižkov B. Přebor je od nové sezony 2018–2019 registrován na něj, vše bylo řádně schváleno na svazu," potvrzuje Jiří Jindra, dlouholetý manažer Horních Měcholup.

Mezi oběma kluby byla v posledních letech velmi úzká spolupráce. Horní Měcholupy byly dřív žižkovskou farmou, hráči i trenéři putovali oběma směry. „Že Žižkova do Měcholup přišel jeden ročník dorostenců, kteří dodnes tvořili kostru týmu. Pokud hráči usoudí, že chtějí zůstat, mohou hrát za Žižkov B. Je to jen na jejich rozhodnutí," pokračuje Jindra.

To se týká i trenéra Jakuba Slezáčka. U něj je ovšem pravděpodobné, že zamíří jinam a Žižkov B bude muset vytvořit nový realizační tým. Název SK Horní Měcholupy však nezaniká, v areálu budou nadále působit mladší žáci pod vedením trenéra Josefa Ponerta, díky tento ročník vede od přípravy. „Díky podpoře radnice Prahy 15 můžou kluci pokračovat, což je skvělé," těší Jindra.

Horní Měcholupy patřily v jeho éře k pražské fotbalové elitě. Osm sezon strávily v divizi, dvě dokonce ve třetí lize. Jenže přišly finanční problémy a úbytek sponzorů. Klub se tak dobrovolně přihlásil „jen" do Pražské teplárenské přeboru. „Bez větší finanční podpory jsme nebyli schopni dostát svým finančním závazkům," přiznává Jindra.

A to i vůči radnici Prahy 15, která je vlastníkem areálu v Hornoměcholupské ulici. Právě směrem k ní měli fotbalisté největší dluhy. „Reálně hrozil zánik klubu, ale na radnici se zachovali slušně a našli jsme řešení, aby Horní Měcholupy mohly pokračovat a zůstaly na fotbalové mapě," ohlíží se Jindra.

Zmiňovaným řešením bylo, že se areál pronajal Slavii, která ho využívá pro tréninky a zápasy mládeže. Součástí dohody bylo, že slávisté nechají dohrát Horní Měcholupy tuto přeborovou sezonu. „Konec přišel po těžkých časech, kdy jsme se zase nadechovali," lituje Jindra. „Ale každá éra jednou končí. Dopadlo to takhle a my se s radnicí Prahy 15 nerozcházejme ve zlém."

Jindra prožil v Horních Měcholupech 17 let. Na začátku tisíciletí přicházel, když klub působil v I. A třídě. O sportovních úspěších už byla řeč, ale v Měcholupech sbíral zkušenosti třeba i trenér Jindřich Trpišovský, dnes kouč Slavie. Na tohle všechno se bude na jihovýchodním okraji Prahy už jen vzpomínat. „Těžko jsem se s tím smiřoval, protože jsem tady zažil hodně. Krásná léta, skvělá parta lidí, která chtěla dělat fotbal. Fantastické éry. Deset let jsme hráli republikové soutěže, což není samo sebou," hodnotí Jindra. „I po nuceném pádu do přeboru jsme měli úžasnou partu, fantastického trenéra, správce hřiště a zůstalo nám i pár fanoušků... Vážím si všech, kteří v těžkých finančních podmínkách zůstali a pomáhali."

A v tabulce byl klub dlouho na medailových pozicích. Až v předposledním kole definitivně ztratil naději na třetí pozici. S přeborem se tak Horní Měcholupy rozloučí ze čtvrtého místa. „Mám spoustu nádherných vzpomínek, ale možná vás překvapím, protože tahle poslední sezona pro mě byla jednou z nejlepších za ty roky. Podmínky byly hodně složité, ale kluci se k tomu postavili perfektně. Kuba Slezáček je výborný trenér i člověk, všichni kluci si k Měcholupům získali vztah. Ani pro ně nebylo jednoduché to vstřebat. V náročných podmínkách jsme nehráli druhé housle a na náš fotbal se dalo dívat. Jsem rád, že jsem tohle mohl zažít," řekl na závěr Jindra. ■

ZATRÉNUJ SI V PRAZE S LIVERPOOLEM!

V ČERVENCI SE NA ADMIŘE A V KOLODĚJÍCH USKUTEČNÍ DVA TRÉNINKOVÉ KEMPY POD VEDENÍM TRENÉRŮ ZE SLAVNÉHO ANGLICKÉHO KLUBU

Finalista Ligy mistrů – slavný FC Liverpool – zamíří do Prahy. Na největší hvězdy sice musejí fanoušci zapomenout, ale fotbalové naděje jsou jistě v pozoru. Reds totiž uspořádají v hlavním městě dva tréninkové kempy pro mládež. Od 16. do 18. července budou trenéři slavného anglického klubu učit děti v areálu divizní Admíry, následně se přesunou do Kolodějí, kde bude po dohodě s Fotbalovou akademií bývalého gólmána Radka Šňozíka druhý díl.

Před rokem zkoušel štěstí Liverpool na pražské Julisce, tentokrát ale dostaly přednost kluby z nižších soutěží. „Ligové kluby mají své akademie, rozhodli jsme se jít jinou cestou,“ vysvětluje Charles Peake, licencovaný agent, který zastupuje klub z Anfield Road. A tak šanci dostanou jinde. „Prvotně jsem si říkal, že je to asi nějaký nesmysl, pak jsem ale mluvil s jejich zástupcem. Byli se u nás podívat a všechno nabralo konkrétnější obrysy, tak jsem si říkal, že

je to hezké, když vás osloví takový klub. Liverpool, to je přece pojem, značka,“ přiznává Jaroslav Moudrý, manažer a sekretář Admíry. Srdce se rozbušilo i Radku Šňozíkovi, který je dodnes zapsaný v srdcích fanoušků vršovických Bohemians. Ten provozuje svou fotbalovou akademii v Kolodějích, zrekonstruoval s partákem tamní fotbalový areál a teď dostal dílčí odměnu v podobě návštěvy ze slavného klubu. „Je to čest. Liver-

pool, to je ohromná značka, klub s obrovskou historií,“ říká Šňozík.

PRO HRÁČE I BRANKÁŘE

Když se informace dostala ve známost, spustila se tak trochu fotbalová horečka. Peake tvrdí, že na každý z tréninkových kempů přijde mezi padesátkou a stovkou zájemců. „Zájem je zatím o oba kempy zhruba stejný. Admíra hraje vyšší soutěž, v Kolodějích je pro změnu Radek Šňozík, tam se kromě hráčů do pole budeme věnovat i brankářům,“ prozrazuje spolupracovník FC Liverpool.

To, že po posledním finále Ligy mistrů by se anglický klub měl na post brankáře zaměřit, nechce ani s nadsázkou nijak komentovat... Je jasné, že porážka s Realem Madrid všechny v Li-

verpoolu pořád bolí. „Stejně jako v minulosti mají šanci přijít kluci i holky,“ láká mladé adepty.

Jak bude v obou kempech nabit, zatím na Admíře a v Kolodějích těžko odhadují. „Vím, že pár bývalých Admíráků přihlásilo své děti. Ale přesný počet nevím, protože se musíte na kemp přihlásit přes liverpoolský web,“ říká Moudrý a potvrzuje, že fronty na Liverpool se před jeho kanceláří v areálu v Kobylicích nestály. „My jsme se pouze dohodli na tom, že jim poskytneme prostory. Ale není to tak, že bychom jim dali klíče a odešli,“ směje se. Na podobném principu vše bude i v Kolodějích. „Pronajali jsme jim areál, oni tam udělají šest tréninků a pojedou dál do jiné evropské země. Osobně jsem na ten kemp nikoho ne-

Logo Liverpoolu vypovídá o tom, že se děje něco mimořádného.

FC LIVERPOOL V PRAZE

- třídní kemp je určený pro kluky a holky ve věku od 6 do 14 let
- pro účastníky kempu jsou kromě tréninků připravené i různé soutěže a krátké přednášky, jak pro hráče, tak i pro rodiče zúčastněných dětí
- všichni účastníci kempu dostanou od FC Liverpool certifikát o absolvování kempu a na památku drobné dárky
- na konci kempu bude trenéry vybrán nejlepší hráč, který dostane pozvání na kemp přímo do Akademie FC Liverpool
- tréninky probíhají denně od 10 do 15 hodin
- stravování není zahrnuto v ceně kempu. Strava se řeší individuálně – buď vlastní z domova, nebo je možné navštívit restauraci přímo v areálu klubu
- cena kempu je 5555 Kč nebo 184 liber
- registrace zde: www.liverpoolfootballschool.com

Zástupci slavného klubu jezdí po celém světě.

posílal, nechávám to na klucích a jejich rodičích, zda se rozhodnou vše vyzkoušet.“ Líčí Šňozík, v jehož akademii od pondělí do pátku týden co týden cepuje na šedesát mladých brankářů a věnuje jim veškerou péči.

ZÁZEMÍ A CÉDÉČKO

Sám se při tréninkových kempch Liverpoolu trenérsky angažovat nebude, ale akci přijde omrknout. „Mají svůj trenérský tým, ale podívat se přijdu. Každý rok se snažím někam jezdit na stáže, tak teď přijedou za mnou,“ usmívá se. „Přijede snad pět trenérů, ale půjde o mládežnické kouče, nikoliv o trenéra áčka Kloppa. Ten je jen na plakátu. Li-

verpoolu u nás poskytneme hřiště a kabiny. Žádné speciální požadavky neměli,“ svěřuje se manažer divizní Admiry. „Ale když budou chtít a přivezou si cédéčko, tak jim k tomu tréninku klidně pustíme jejich hymnu You will never walk alone,“ dodává Moudrý, jenž si pochopitelně akci také nenechá uniknout.

Přímo na hřišti ale nebude, tuhle výsadu však dostanou trenéři týmu z Kobylis. „Povinné to naši trenéři nemají, ale zájem je, chtějí být u toho. Budou přímo na hřišti, je to bonus pro Admiru, věříme, že si to všichni užijí, pro všechny to bude svátek,“ dodává zástupce klubu z Kobylis s tím, že by bylo fajn, kdyby spolupráce jednou

akcí neskončila. „Pokud bude Liverpool spokojený a bude mít zájem, klidně se může kemp konat na Admiře i v dalších letech. My si vážíme toho, když spolupracujeme s tak slavným klubem.“

A CO ŠMICEŘ S BERGEREM?

S působením v Liverpoolském dresu jsou spojena i jména dvou pražských fotbalistů. Vladimír Šmicer s Patrikem Bergerem mají na Anfield Road pořád skvělé jméno, však také nastupují za starou gardu LFC v utkáních po celém světě.

Jenže právě kvůli nabitému programu není jasné, zda obě akce během léta

podpoří. „Máme zájem, aby na kemp přišli, ale chápeme, že se ty věci nemusejí časově sejít. Oba hráči jsou ambasadory klubu na akcích po celém světě, mají své povinnosti. Takže zatím nevíme, zda některý z nich přijde,“ hlásil Charles Peake během června.

„Bez ohledu na to věříme, že bude o akce zájem. Znalost angličtiny není podmínkou. Na druhou stranu věříme, že fotbalové pojmy jsou v angličtině hodně známe, takže nenastane žádný problém. Všichni, kdo se na kempy přihlásí, dostanou k dispozici kromě všech podrobností také videa, kde uvidí, co všechno je čeká. Nikdo nemusí mít obavy,“ dodává spolupracovník FC Liverpool. ■

INZERCE

**HVĚZDNÉ
MOMENTY**
REGIONÁLNÍHO
FOTBALU

**SLEDUJTE
FACEBOOK
GÓL SNŮ**

iSport.cz

O.TV SPORT

TVCOM live

Sedmnáct let čekali spartané na mistrovský titul z roku 1984! Dobylí jej v horní řadě zleva Stejskal, J. Jarolím, Beznoska, J. Chovanec a Olejář, před nimi Drahoš, Griga, Matějka, Dostál, DENK, Procházka a Berger a sedící Bielik, Straka, asistent Táborský, Lavička, trenér Ježek, Calta, asistent Jelínek, Ščasný, Hašek (a na snímku chybějící Skuhravý a Kabyl).

KLADIVO NA ČERVENOBÍLÉ

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALU: KDYŽ MILOSLAV DENK NIČIL SLAVII

Kdo byl a stále je neúspěšnějším střelcem celé historie vzájemných soubojů pražských „S“? Hádejte, můžete jen jednou, protože odpověď je nasnadě: Pepi Bican, kdo jiný? Jeho 35 gólů z 37 zápasů v éře 1938 až 1953 sotva kdy kdo překoná. Dnes tu však bude řeč o daleko méně proslulém hráči a střelci, který se před pětatřiceti lety vrátil na prvoligovou scénu jako meteor, do derby zasáhl jen devětkrát, ale v bitvách o body v něm nastřílel šest gólů a čtyřikrát jimi rozhodl o ligovém vítězství rudých!

V letech 1981 a 1982 se dva nejslavnější fotbalové kluby této země utkaly celkem sedmkrát. A rudí se ani v jediném z těch duelů nemohli radovat z pokoření věčného soupeře. Dokázali

v nich pouze čtyřikrát remizovat. A tři prohry pálily! Přece jen o poznání přijatelnější byla pro Letnou bilance ze samotných ligových zápasů: ze čtyř pouze jedna prohra. To však byla

hodně pochybná útěcha. Jaký div, že se spartanští fanoušci stále hlasitěji dožadují vítězství! Samozřejmě nejraději na ligové scéně...

V podzimním ligovém derby roku 1982 k němu rudí neměli daleko. Zhruba po půlhodině hry vedli o dva góly, v poločase ještě 2:1. Nakonec to však bylo 3:3. Bojovali jako lvi, ale málo platné, v taktice i technice měli tenkrát navrch červenobílí.

V zimním přestupním termínu na Letné vsadili na mládí: z Plzně přišel Vítězslav Lavička, z Teplic Vlasti-

mil Calta, z Českých Budějovic Zdeněk Procházka, toho jména v historii Sparty už druhý, a z Jablonce Milošlav Denk. Dnes by se s ohledem na zdroje posil dalo soudit, že šlo o velké přestupy. Jenže tehdy nejen „Budějky“, ale i Teplice, Jablonec a dokonce také dnešní mistrovský klub ze Štruncových sadů hrály jen v národní lize. Nicméně všichni čtyři novici se v rudém dresu uchytili a v příštích letech v něm vykonali haldu práce.

Do jarních odvet vykročila Sparta vítězstvími: v Brně 2:0, na Letné nad Duklou 3:2. Dál ji však čekal vršovický Ďolíček. Hostitelé, vedoucí tým ligové tabulky, na své trávě už čtyřicet zápasů v řadě neokusili hořkost porážky.

V sobotu 12. března 1983 se do hlediště našlapalo podle oficiálního údaje 16 530 diváků. Plná byla i okna a dokonce střechy sousedních domů. Že by fotbaloví fajnšmekři tak neomylně věřili senzaci? Na každý pád se jí dočkali. Poprvé po třech letech byl toho dne Ďolíček dobyt soupeřem!

Ve 42. minutě po Lavičkově rohovém kopu Denk otevřel skóre zápasu. A v 65. minutě si naběhl na Caltovo vtipné prohození, šel sám na branku a zvýšil na 2:0. Žádný jiný gól už nepadl. Když přešťastný střelec v 86. minutě uvolnil svůj post pravého křídla Tomáši Skuhravému, provázel ho za čáru uznalý potlesk z bariér.

Miloslav Denk v době, kdy byl postrachem slávišť.

DOBOVÉ STŘÍPKY

KDYŽ SE PEPI NAŠŤVAL

Ze svých 35 gólů proti Spartě nastřílel Bican 6 jen ve 2 ligových utkáních ročníku 1941-42. Rudí na tom byli tehdy špatně jako nikdy předtím. Na podzim vydolovali z 11 zápasů pouhé tři body a na jaře se měli co zachraňovat (podařilo se jim to za vydatné pomoci vypůjčeného slávistického ostrostřelce Vojty Bradáče). Obě derby o body hanebně projeli: na podzim 1:7, zjara 1:8. V prvním jim dal Pepi dva, ve druhém dokonce čtyři góly. Toho dne bylo hřiště jedno velké bahniště a on jako kapitán Slavie rozumně navrhl, aby se zápas odložil.

Spartané však chtěli za každou cenu hrát ve víře, že nemožný terén otupí hlavní zbraně soupeře. Bicana to rozlozilo, do zápasu vtrhl jako uragán – a dál už to znáte...

OSLIVÁ PREMIÉRA
ANDREJE KVAŠŇÁKA

Objevitel Miloslava Denka přišel z Košic na Letnou na jaře 1960 a v dubnovém ligovém derby byl mimo jakoukoli pochybnost nejlepším mužem na hřišti a tvůrcem vítězství rudých 3:0. Co všechno toho dne oběhal a vydělal, to se ani dnes hned tak nevidí. Tím víc překvapí jeho skromný sou-

hrnný osobní účet z těchto zápasů: bylo jich všeho všudy 15 a v nich pouze čtyři góly. Na hřišti ho však bylo vždy hodně vidět. Na jaře 1966 získala Sparta už v 5. minutě vedení a po chvíli i výhodu penalty. Šel na ni Andrej, ale brankář sešíváných Josef Letecký přečetl jeho úmysl a střelu zneškodnil. Zápas skončil plichtou 1:1. Kdyby tehdy byli rudí vyhráli, obhájili by mistrovský titul z předešlého roku.

JAROLÍM PROTI
JAROLÍMŮVI

Už jsme si na těchto stránkách připomněli příběh bratří Antonína a Fran-

tiška Hojerových, kteří si proti sobě roku 1926 zahráli v derby dokonce jako kapitáni obou týmů. Nebo jmenovců a pravých křidel Františka (SKS) a Bohumila (ACS) Veselých, kteří se často utkávali na přelomu šedesátých a sedmdesátých let. Avšak i léta, do nichž jsme se vrátili dnes, měla v tom potýkání své antipody. Byli to středopolaři a znamenití technici Jarolímové – slávistický Karel, původem z Pardubic, a spartánský Josef z Jablonce. Na góly v derby to spolu sváleli 1:1, na zápasy reprezentant Karel vyhrál 22:14. K jeho příběhu se dnes ještě vrátíme. Stačí obrátit list. ■

Josef Bican, nevyrovnatelný král střelců nejen v dějinách ligy, ale i v historii derby „S“.

Účet Andreje Kvašňáka z derby je co do počtu utkání i vstřelených gólů až nečekaně skromný, ale on to byl, kdo na Zličíně objevil a poslal do velkého fotbalu hrdinu dnešního příběhu.

Pár týdnů nato v derby „S“ v Edenu Sparta konečně prolomila prokletí předcházejících dvou let a porazila Slavii 2:0. A zase to oběma góly zařídil Denk. To už o něm mluvila celá Praha.

KDO TO JE? KDE SE VZAL?

Prý je vlastně původně ze Zličína, začalo se říkat v ochozech ligových stadionů a ve fotbalových hospůdkách. A byla to pravda.

Poprvé v dressu si zakopal jako žáček v Hostivici. Kdo ví... Za jistých okolností se pak Zličín mohl stát jeho štací na celou hráčskou dráhu. Nesporný talent je jedna věc, ale také je třeba mít alespoň „kapičku pokakaného štěstíčka“. Denko štěstí se jmenovalo Andrej Kvašňák. Nový zličínský trenér vsadil na Mílovu rychlost, jednoduchý a přímočarý tah na branku a schopnost předkládat střelcům míče jak na stříbrném podnose – a nezmýlil se. Svého svěfence doporučil na Spartě.

Denk tam byl dokonce už tehdy párkrát na tréninku, ale v té první chvíli se velké výzvy zalekl. Ostatně na svůj věk uvažoval i dost realisticky, jeho čas se právě řítit k maturitě na průmyslovce. Ale jeho jméno už vstoupilo do lanařských kuloárů. Zanedlouho z toho byl Jablonec.

Vojna ho protáhla Tachovem, Karlovými Vary a Tábořem. Když svlékl uniformu, vrátil se na sever Čech už jen na skok. Čtyřadvacetiletý útočník tentokrát spartánskou šanci popadl za pačesy.

NELÍTOSTNÝ KAT
S CHLAPECKOU TVÁŘÍ

Tak ho museli vidět slávisté, protože příběh Denkových gólů v ligových derby patří mezi nejpozoruhodnější (a z jejich hlediska nejnemilejší) legendy toho věčného souboje. Tím spíše, že ve vzájemných pohárových nebo turnajových zápasech jako kdyby neměl nabito...

I v dalším ligovém střetnutí v září na Spartě rudí vyhráli 2:0. A znovu dvěma góly zličínského rychlíka. Výsledek zpečetil v 82. minutě hlavičkou, tentokrát po Caltově rohu. Na jarní odvetu se slávisté náramně chystali, už proto, že v té chvíli ještě neměli přežít v nejvyšší soutěži jisté. Ale gól nedali a jeden naopak dostali. Nedlouho po přestávce po faultu na Caltu našel Jozef Chovanec volným přímým kopem Ivana Haška, ten odcentroval a míč pak za záda Juraje Šimurky dopravil dlouhákem – no ovšem, Miloslav Denk. Kdo jiný, že?

Fanoušci sešíváných už z toho vcelku nenápadného mladého muže byli na mrtvici. V ligovém derby na podzim 1984 je nechal trochu vydechnout. Pravda, Sparta znovu vyhrála 2:0, ale on se na tom pro tentokrát podílel jen rohovým kopem chvíli po zahájení mače, ze kterého poslal míč na branku František Straka a oficiálně ho

tam definitivně dopravil Procházka. Ten se ale jen poslední dotkl míče, skutečným autorem gólu je jeho spoluhráč z obrany.

Na jaře byl výsledek dlouho na vážkách, jednogólový náskok rudých mohli červenobílí v závěru vyrovnat. Ale nedali a dostali: v 86. minutě vše vyřešil Denk. Zase to bylo 2:0, i když on sám tentokrát „jen“ stanovil konečný výsledek. V euforii, která v té chvíli explodovala v mužstvu i mezi jeho příznivci, chvíli poté nesmyslně nakopl Miroslava Beránka a šel pod sprchy pár minut před ostatními.

A jako kdyby tím jeho střelecké kouzlo z ligových derby vyprchalo. Dál už se neprosadil. Brzy nato ho ostatně ze základní sestavy vytlačil Tomáš Skuhravý.

I tak je ligová bilance Miloslava Denka úctyhodná: 109 zápasů, 17 gólů. A fanoušci na něj rádi vzpomínají i po těch dlouhých letech. ■

KAREL JAROLÍM MALÝ VELKÝ MUŽ

Kádr reprezentačního týmu před MS 1982 ve Španělsku: nahoře Berger, Radimec, Štambacher, Kapko, Fiala, Barmoš, JAROLÍM, Rada a Janečka, před nimi Seman, Kukučka, Pelc, Vízek, Stromšík, Jakubec, Kříž, Vojáček, Válek a Hruška, sedící Kozák, Jurkemik, Nehoda, trenér Vengloš, asistent Havránek, Masný, Bičovský a Panenka.

Který hráč by nebral reprezentační debut na půdě některé z jihoamerických fotbalových velmocí? KAREL JAROLÍM v březnu 1982 remizou 1:1 s Brazílií na Maracanã v Riu ještě odseděl na lavičce, ale šest dní nato v argentinském Mar del Plata už měl podíl na dalším lichotivém nerozhodném výsledku 0:0. A do světového šampionátu ve Španělsku už chyběly jen týdny...

Bylo mu tehdy pětadvacet, měl za sebou dlouhý čas promarněný infekční žloutenkou a dvě ne jeho vinou fotbalově planá léta na vojně. Teď byl ve středu pole jedním z klíčových hráčů Slavie. Při svém křtu se Lvíčkem se nepolekal ani Maradonu. Nikdy se nelek žádného soupeře. Věděl, co umí: v jakékoli situaci perfektně zpracovat balon, ošálit protihráče pokaždé novou kulišárnou, v pravém okamžiku a přesně postrčit míč do uličky nebo poslat na třicet, čtyřicet metrů nádherný pas do běhu. A v neposlední řadě tvrdě a přesně vypálit. Náročnější úkoly řešil levačkou.

Roku 1982 dozrál pro národní mužstvo, jenže tehdy byla ve středu pole pořádná tlačenička. Čtyři muži, kteří tvořili tuto formaci v Riu, do toho

dne v součtu nasbírali 117 mezinárodních zápasů! Vedle Antonína Panenky, Přemysla Bičovského nebo Jána Kozáka tu byli Jan Berger, Pavel Chaloupka, František Štambacher. Samí borci!

Na stadionu Svatého Martina v Mar del Plata byl Karel jedním ze tří debutantů. „Dobrá hra osvědčených reprezentantů hnala k nadějným výkonům nováčky Pelce, Jarolíma a Radu,“ napsal po utkání Čs. sport. A tisková agentura Prensa Latina? „Proti československému obrannému systému se nedokázal prosadit ani Maradona.“ Křest v bouřlivém latinskoamerickém prostředí a proti úřadujícím mistrům světa s božským Diegem v sestavě, to už by věru mohl být přijatelný důvod ke

rdousivé nervozitě. Trio nováčků i po této stránce obstálo.

Po návratu si Karel zahrál ještě na Strahově proti Řekům (2:1) a v Kolíně nad Rýnem proti týmu SRN (1:2). Letenku do Španělska však pro něj trenér Jozef Vengloš neměl. Spousta fanoušků – a nejen těch z Edenu – tehdy usoudila, že to byla chyba.

ALESPOŇ DESET CENTIMETRŮ

Vítězslav Houška v knize Věčná Slavia usoudil, že Karel Jarolím byl: „patrně nejlepší z těch nejlepších, kteří se začátkem osmdesátých let ve Slavii vyskytovali. Záložník, myslitel, enšpihl, šéfdirigent orchestru...“ To je silné tvrzení, nicméně autor těchto vzpomínek zná pěknou řádku pamětníků, kteří mají punc fotbalových expertů a podepsali by každé slovo.

Jiní by namítli, že Karel Jarolím ne vždy vložil do boje opravdu všechno, co v něm v té chvíli bylo. Ale byla to pravda? Takový odsudek se vypustí z úst jedna dvě, může však zatraceně křivdit. Prý v kritice

kých chvílích nedokázal vybudit mužstvo k enormnímu nasazení. Ale to přece není dáno každému! Jsou různé role. Dirigent není krizový vůdce.

Jarolíma vyzkoušeli i Venglošovi nástupci František Havránek a Josef Masopust, pod jehož vedením se hrál v říjnu 1984 na Strahově v kvalifikaci mexického MS 1986 proti Maltě (4:0) své nejlepší představení v reprezentaci. „Taktovky se vehementně ujal Jarolím,“ napsala nazítří Mladá fronta. Nádvakem dal na 2:0 první ze svých dvou reprezentačních gólů.

Porážet fotbalové trpaslíky vůbec není snadné, to už je stará vesta. V jiných zápasech nás o tom poučili i Maltané. Ale toho dne velel ofenzivně Karel.

Proč sehrál všehovšudy tučet mezinárodních mačů? Nebyli na něho trenéři přísnější než na jiné? Nejspíš však na klíč k té záhadě upozornil Čs. sport po jednom jeho zvlášť vydařeném ligo-vém utkání: kdyby narostl jen o kousek výš, byl by Karel Jarolím nejlepším středovým hráčem naší země. Něco na tom rozhodně bylo...

Technicky výborně vybavený tvořivý hráč středu pole.

KAREL JAROLÍM *23. 8. 1956

Post:	záložník
Hráčská dráha:	1965 Spartak Třemošnice, 1971 krátce hostování Spartak Žleby a později VCHZ Pardubice, 1977 Slavia, 1978 vojenská služba a Dukla, 1979 VTJ Tábor, 1980 Slavia, 1987 FC Rouen (Francie), 1990 Amiens (Francie), 1991 Slavia, 1992 Viktorie Žižkov, 1993 Švarc Benešov, 1994 Bohemians, 1995 Brümmer Česká Lípa [do roku 1997]
Ligová bilance:	275 zápasů a 63 gólů v letech 1977 až 1994; mistr ligy 1979 (s Duklou, kde však byl v době svého největšího hráčského růstu jen náhradníkem)
Mezistátní utkání:	13 utkání a 2 góly v letech 1982 až 1987
Trenérská kariéra:	1997 Dukla Příbram, 1999 Slavia, 2001 Racing Strasbourg (Francie), 2003 Synot Uherské Hradiště, 2005 Slavia, 2009 Slovan Bratislava (Slovensko), 2011 Al Ahli (Saúdská Arábie), 2013 al-Wahda, 2014 Mladá Boleslav, 2016 reprezentační mužstvo [dosud]; mistr ligy 2008 a 2009, mistr slovenské ligy 2011

Jejich předchůdci se spolu utkávali v lize: Masna (Nuselský SK) – Loděnice (Meteor VIII) v městském přeboru 1952 na Zelené lišce. Domáci vyhráli 6:0.

VĚČNÉ STĚHOVÁNÍ NUSELSKÉHO SK

HŘIŠTĚ V PAMĚTI SRODÍ – X. DÍL

Když bylo v neděli 23. dubna 1922 vítězným zápasem s vídeňskou First Viennou (3:2) slavnostně otevřeno nové klubové hřiště, bylo v historické řadě už třetí. A to nepočítáme všemožné v té době ještě nezastavěné nuselské plácky, které modrobílí vymetli ještě před první světovou válkou.

Ten památný vál, na který se NSK přestěhoval ze svého předchozího domova v sousedství nuselské mlékárny, byl na hraně pankrácké pláně nad nuselskou radnicí, tak asi na úrovni restaurace Na Paloučku (jen kousek cesty od hřiště pozdějšího věčného rivala, rovněž modrobílého SK Nusle Na Bělce) a v letech 1925 až 1927 se na něm hrála liga.

V premiérovém ročníku skončili Nuselští devátí, o rok později čtvrtí(!) za Spartou, Slavií a Viktorií Žižkov a na potětí sedmí. Mezi osmi účastníky to ovšem znamenalo sestup. Ve II. lize pak NSK působil až do jejího zániku po splnutí profesionálních a amatérských soutěží v roce 1934. Tehdy v ní dobyli třetí místo hned za příštími týmy nejvyšší soutěže Prostějovem a SK Plzeň.

Ale to předbíláme čas. Roku 1927 dostal klub zčistajasna výpověď z hři-

ště, do jehož výstavby postupně investoval 200 000 korun. A to tehdy byl pořádný balík! Už po roce bylo však otevřeno nové oplocené hřiště se vším potřebným zařízením na Zelené lišce. Čirou svépomocí, bez jakýchkoli subvencí a dotací. A hlavně bez zadlužení. Obdivuhodné dílo občevnosti členů!

**Znak Slavoje Praha
vydaný k sedmdesátinám
staroslavného NSK.**

**A to je znak dnešního Slavoje
Podolí s barvami a letopočty
vzniku obou původních klubů.**

Po únoru 1948 prošlo staroslavné klubové jméno hotovou smrští. Nejprve to byla Masna (to vskutku neznělo nejlépe, ale nebylo odvolání) Nuselský, potom PPM (Pražský průmysl masný – to už se z názvu vytratilo jméno Nuslí), Slavoje PPM až ke zjednodušení na Slavoje Praha.

Pod tímhle názvem na Zelené lišce vyhrál městský přebor a v čase bez divizí se tak modrobílí znovu vyšvihli do II. ligy. Mužstvo se posílilo několika ostřílenými borci v čele s někdejšími reprezentanty z Letné Josefem Črhov a Emilem Svobodou a napoprvé dobylo desátou pozici.

Na další ligové působení však nemohlo ani pomyslet – po nově ztrátě hřiště se tréninky všech týmů nouzově posunuly na Meteor Kačarov. Áčko, které se vrátilo do městského přeboru, hrávalo na Vyšehradě. Od té (kolikáté už?) ztráty se osudem klubu staly nižší městské soutěže.

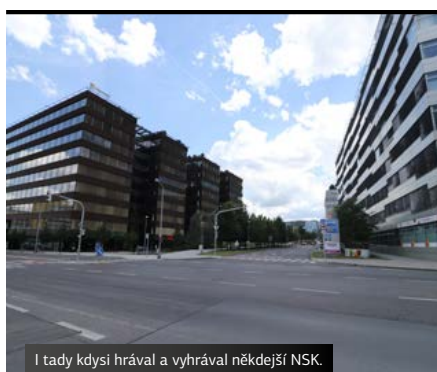
A DNES?

Ani nový domov na Brumlovce neznamenal definitivu; i tam muselo hřiště ustoupit bouřlivé výstavbě v této městské části. A tak se posléze někdejší Nuselský SK stal součástí AFK Slavoje Podolí, kterému věnem přinesl své poslední jméno a barvy, jež nosil od narození. A tento klub se na pěkném hřišti za televizním areálem na Kavčích horách má opravdu k světu.

P.S. – V roce 1923 byl Nuselský SK (poprvé, ale ne naposledy) na zájezdu ve Španělsku a v Portugalsku. Mimo jiné tam podlehl již tehdy slavnému Espaňolu jen 3:4 a ve Valencii hrál 4:0, 4:4 a 2:1. Co říkáte: kdo by dnes takové výsledky nebral? ■

Letecký pohled z roku 1996 na jedno z bývalých hřišť nuselského klubu u Vyskočilovy ulice.

I tady kdysi hrával a vyhrával někdejší NSK.

Hřiště AFK Slavoje Podolí Praha

V ČESKU JSEM NAŠEL NOVÝ ŽIVOT

BULHAR GEORGI BIZHEV ŽIJE V TEPLICÍCH, ALE HRAJE ZA SLAVII MALEŠICE

Moc hráčů se zkušenostmi z Bulharska, Polska a Řecka v Česku ne najdete. A už vůbec ne v pražské I. B třídě. GEORGI BIZHEV však tyto parametry splňuje. Během bohaté kariéry si zahrál fotbal v různých koutech Evropy, než zakotvil v jejím pomyslném srdci. A přestože se nakonec usadil v Teplicích, nadále dojíždí do metropole. Ač jej totiž lanořilo několik klubů ze severu Čech, do nichž by to měl blíž, zůstává věrný Slavii Malešice. I proto, že s jejím předsedou Pavlem Honsem uzavřel, jak sám s nadsázkou říká, doživotní smlouvu.

■ Žijete v Teplicích, ale hrajete za Slavii Malešice. Proč?

Když jsem přijel do Česka, bydlel jsem zpočátku, asi měsíc, kousek od hřiště v Malešicích. Párkrát jsem sem zašel, dohodl se s předsedou Pavlem Honsem a začal jsem hrát tady. Potom už se mi nechtělo z klubu odcházet.

■ Dojíždíte jen na zápasy, nebo i na tréninky?

Jen na zápasy, na tréninky mi to nedovolí pracovní vytížení. Když mám čas, zatrénuji si individuálně v Teplicích. Chodím třeba běhat.

■ Nesnažily se vás i vzhledem k vaší bohaté kariéře zlanatit nějaké kluby ze severu Čech?

Bylo jich několik. Krupka, která hrála divizi, nebo Srbice. Jenže to už není pro mě, ale pro mladé kluky, kterým bych nestačil. A navíc jsem s panem Honsem uzavřel doživotní smlouvu. (směje se)

■ Takže I. B třída je pro vás po fotbalové stránce ideální?

Vyhovuje mi. Je to v ní takové kamarádké, většinu kluků, kteří tu soutěží hrají, už znám. A herně mi sedí také. I proto, že jdu výkonnostně pomalu dolů, rok od roku je to těžší. Trochu mi narostlo břicho a už toho tolik neubě-

hám. I když góly pořád dávám, takže snad to pořád ještě jde.

■ Ve Slavii Malešice jste tedy spokojený?

Opora Slavie Malešice je z Bulharska.

Naprosto, je tu dobrá parta. Po zápase zajdeme na pivo, tedy já jen když mám odvoz, a tam se zápas probere. O tom by to asi na téhle úrovni mělo být. Jen by bylo lepší, kdyby se nás scházelo víc. Vždycky chybí několik

dobrych hráčů, a když je jich třeba pět, už je to znát. Kdybychom se pravidelně scházeli v plném počtu, porazili bychom v pražské I. B třídě kohokoliv. A roli v tom, že se tady cítím dobře, hraje samozřejmě i Pavel Hons. Pro klub toho udělal hrozně moc. Je něco jako táta Slavie Malešice a jako takového fotbalového tátu ho беру i já.

■ Jak jste se vlastně do Česka dostal?

Po rozvodu v Bulharsku v roce 2013 jsem udělal za svým dosavadním ži-

vou práci i nové místo, kde bych mohl začít nový život. Česko jsem si našel vlastně náhodou. Na internetu jsem si projížděl nabídky práce a zaujala mě jedna odsud. Řekl jsem si – proč ne? Sbalil jsem se a jel sem.

■ Co je to za práci?

Dělám koordinátora a tlumočníka z bulharštiny do češtiny. Základy češtiny jsem vlastně měl díky polštině, která je podobná. V Polsku jsem hrál a jazyk jsem uměl perfektně. Ale je pravda, že hlavně ze začátku v Česku se mi hodně pletla polská a česká slovíčka, ty dva jazyky jsem míchal dohromady.

■ Na Wikipedii stojí, že jste prošel snad třinácti kluby. Zkuste alespoň stručně projít vlastní kariéru.

Projet, projet... Já sám jsem během kariéry projel pořádný kus Evropy. (směje se) Důležité období bylo asi kolem roku 2000, kdy to vypadalo, že mě z mého mateřského Pirinu Blagoevgrad prodají do velkého klubu. Konkrétně do Levski Sofia nebo CSKA Sofia. Jenže tehdy u nás panovaly takové divné, až mafiánské praktiky. Zkrátka to dopadlo tak, že do Pirinu přišel šéf Slavie Sofie a řekl: Georgi jde k nám. Tečka, konec debaty.

■ Takže místo toho, abyste rozjel kariéru ve velkém klubu, šel jste do průměrného.

Asi tak nějak. Potom jsem chodil po hostováních, z těch známějších klubů jsem hrál třeba ve Spartaku Plevnu nebo Spartaku Varna. Zrovna tam jsem se cítil docela dobře. Hrál jsem

Georgi Bizhev prošel zajímavými kluby.

i v Polsku za kluby Łomża a Resovia, v Řecku za Vyzas nebo v Bělorusku za Gomel.

■ V Česku jste pět let, jak rychle jste se tu adaptoval?

Dost rychle. Už po třech měsících jsem si našel ženu, Češku, se kterou jsem dodnes. A i v kabině mezi místními kluby se cítím dobře, vlastně si už tak trochu připadám jako Čech.

■ Jací jsou Češi oproti Bulharům?

V Bulharsku jsou lidé takoví bezstarostnější, volnější. Kávička, cigareta, klídek... Češi mi oproti nim přijdou jakoby naprogramovaní: Ráno vstaneš, jdeš do práce, pak domů, ráno zase do práce a tak pořád dokola.

■ Vy rozhodně působíte, že jste si bulharský styl života přenesl sem.

(usmívá se) Snažím se být v klidu, nestresovat se.

■ Co třeba česká kuchyně, zvyklí jste si na těžší jídla?

Ale jo, já jím všechno, co mi doma uvaří. Ovšem já nějaké naše speciality vařím taky. Třeba tarator, což je studená polévka s bílým jogurtem.

■ Narazil jste u nás na nějaké bulharské obchody?

V Praze jich několik je, občas tam zajdu koupit třeba zeleninovou směs kořenů luteňnic nebo originální bulharskou kebabčetu neboli čevabčiči.

■ Mluvil jste o novém životě, do Bulharska se tedy nevracíte?

Občas tam jezdíme. V Bulharsku zůstala moje bývalá manželka a syn, zůstáváme v kontaktu a máme normální vztah. Třeba loni jsme byli s mojí paní,

jejím synem a mým synem v Bulharsku na dovolené u moře.

■ Tím je vaše vlast proslulá. Co dalšího zajímavého je v ní k vidění?

Úplně všechno! Bulharsko je podle mě jeden z nejkrásnějších států v Evropě, máme moře, máme hory. Ale je toho mnohem víc, to musí člověk vidět a zažít.

■ Sledujete český fotbal?

Ano, v Teplicích chodím na většinu domácích zápasů. Tedy když zrovna nehrajeme s Malešicemi.

■ Dá se tuzemská soutěž porovnat s bulharskou?

Podobné je to, že u nás i u vás jsou dlouhodobě dva, tři silné kluby a zbytek není tak kvalitní. Tady je to Plzeň, Sparta a Slavia, v Bulharsku Ludogorec Razgrad, Levski Sofia a CSKA Sofia. Asi sám víte, že Ludogorec je i v Evropě schopný porazit téměř kohokoliv. Tam je to hlavně o penězích, které se do klubu pumpují a které jsou opravdu šílené. Někteří hráči mají výplaty třeba čtyřicet tisíc eur. V Razgradu, třicetitisícovém městečku, kde kafe nestojí ani deset korun!

■ Co reprezentace? Ta bulharská se naposledy kvalifikovala na EURO 2004, od té doby na vrcholné akci nebyla.

Vyměnily se generace a už dlouho se čeká, kdy přijde nějaká silná. Ale pořád nedorůstá. Ta poslední byla okolo ročníků 1985, 1986. Mimochodem většina z těch, kteří dodnes hrají, pochází z mého rodného města Blagoevgradu a hráli za Pirin, kde jsem

CHCETE SE ZVIDITELNIT?

INZERUJTE VE SPECIÁLU!

- MOŽNOST JAK NA SEBE UPOZORNIT VE FOTBALOVÉM PROSTŘEDÍ
- DISTRIBUCE MEZI PRAŽSKÉ KLUBY A NA DALŠÍ DŮLEŽITÉ ADRESY
- NÁKLAD: 5 500 KŠ

CENÍK:

■ II. A III. OBÁLKA:	12 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ IV. OBÁLKA:	15 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ CELOSTRANA:	8 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ PŮLSTRANA:	4 000 Kč	[210 × 150 MM]
■ PODVAL:	3 000 Kč	[210 × 70 MM]

GEORGI BIZHEV

OBČANSTVÍ — BULHARSKÉ

VĚK — 37

KLUB — AFK SLAVIA MALEŠICE

POST — ÚTOČNÍK

působil s nimi. Tehdy jsem je pomáhal vychovávat, působil jsem tam už jako zkušenější fotbalista, zatímco oni začínali.

■ **Takže nového Christa Stoičkova nebo Dimitara Berbatova nevidíte?**

S těmi mladými je to těžké. Souvisí to i s tím, že dnes mají jiný život, úplně jiné možnosti než věnovat se naplno fotbalu. Ale to je podobné i tady v Česku.

■ **Jak by dopadla konfrontace bulharského a českého národáku?**

Myslím, že Češi jsou teď určitě lepší. Hodně vašich reprezentantů hraje v zahraničních ligách, které mají

úroveň. U nás nevidím nikoho, jako je třeba Pavel Kadeřábek. V bulharské reprezentaci je teď nejlepší Ivelin Popov, který je i kapitán. A hraje v Rusku, teď ho ze Spartaku Moskva poslali na hostování do Rubinu Kazaň. To se nedá srovnat.

■ **Zmiňujete Pirin Blagoevgrad. Je to tentýž klub, jehož fanoušci nedávno po sestupu do druhé ligy požádali o přefazení do makedonské ligy? Prý proto, že bulharská federace jejich klub dlouhodobě záměrně poškozuje.**

Ano, to je ten samý Pirin, můj mateřský klub.

■ **Víte o té kauze něco?**

Je to celé nafouknuté přes média, jde o akci pár fanoušků, kteří si to prohlášení napsali na facebook.

■ **A proč se Pirinu poslední roky nedaří?**

Byl vyhlášený kvalitní prací s mládeží. Každou sezonu se dařilo zapracovat do A-týmu třeba tři mladé kluky, kteří začali hrát ligu. Ale poslední dobou je to tak, že ani nemají čas se v lize rozkouskat a už si je bere Ludogorec nebo Levski. Dokud jsou ještě úplně mladí a nestojí tolik peněz. Pirin tak přichází o hráče, kteří by se v něm časem stali oporami, a zároveň o peníze. Vedení nemá na prémie, ale ani na výplaty a hraje převážně s juniory.

■ **Mrzí vás, do jaké situace se klub dostal?**

Mrzí, protože k němu mám pořád silný vztah. Pirin a pak ještě Spartak Varna, kde jsem také zažil hezké roky, jsou pro mě srdeční záležitost. Ale Pirin se z problémů vyhrabe, zatím to pokaždé dokázal. I bez peněz a i když bude hrát jen s juniory.

■ **Dáváte si ve fotbale ještě nějaké cíle?**

Teď už jen trochu zhubnout, abych se cítil líp. Tím, jak jsem přibral a mám horší pohyb, tak už z fotbalu nemám takovou radost jako dřív. Ale že bych chtěl hrát ještě někde na vysoké úrovni, to už opravdu ne. ■

Pojď sem, kam jdeš!

Bizhev dojíždí na zápasy ze severu Čech.

ROZSTŘEL

SPARTA nebo **SLAVIA**RONALDO nebo **MESSI****ÚTOČIT** nebo BRÁNITBLONDÝNY nebo **BRUNETY****PREMIER LEAGUE** nebo BUNDESLIGA

KONKURENTY PŘEVYŠOVAL UŽ V PĚTI LETECH

ZÁLOŽNÍKA ČI ÚTOČNÍKA SLAVOJE PODOLÍ TOMÁŠE STÝBLA NEJSPÍŠ ČEKÁ POSUN DO LIGY

Díky zápalu do fotbalu a pochopitelně i pořádné dávce talentu se TOMÁŠ STÝBLO vypracoval v oporu žáků Slavoj Podolí. V AFK ostatně převyšoval většinu vrstevníků už v pěti letech, kdy sem poprvé přišel. Dnes je mu čtrnáct a po této sezoně po něm dost možná sáhne některý z ligových klubů. Jestli útočník či ofenzivní záložník v novém působišti zlepší jednu ze svých mála slabin, zakončení, má na to stát se podobně klíčovým hráčem jako v Podolí.

Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Odmalička mě bavilo kopat do míče. Ve školce jsem chodil do fotbalového kroužku a tam mě poslali do Slavoj Podolí, kde nás trénoval pan Jakubec.

Důležité kroky v kariéře:

To, že jsem pravidelně chodil na tréninky, poslouchal rady trenérů a účastnil se spousty turnajů.

Nejoblíbenější trenér:

Bratři Marek a Filip Janouškoví ze Slavoj Podolí.

Fotbalový vzor:

Lionel Messi nebo Neymar.

Oblíbený klub:

Ze zahraničních Barcelona, z českých Slavia.

Neoblíbený klub:

Sparta.

Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:

Poslední zápas poháru PFS, který jsme hráli letos 23. května proti Dukle JM. I když jsme prohrávali, dokázali jsme zápas ke konci vyrovnat a na penaltu nakonec zvítězit.

Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Finále uplynulého ročníku Ligy mistrů mezi Realem Madrid a Liverpoolem.

Nejlepší spoluhráč v týmu:

Matěj Zdobnický.

Sportovní cíl:

Dostat se do známého klubu.

... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Tuto myšlenku si vůbec nepřipouštím. Rád bych se fotbalu věnoval i v budoucnosti.

Dělá i jiný sport než fotbal:

Ne, věnuji se jen fotbalu.

Mimosportovní zájmy:

Hry na počítači.

Nejlepší relax a odpočinek:

Spánek.

Oblíbené jídlo:

Pizza.

Oblíbená hudba (skupina, interpret):

Nemám žádný vyhraněný styl.

Oblíbený film:

Komedie a sci-fi.

Prospěch ve škole:

Nic moc, průměrný.

Počet přátel na facebooku:

307.

OČIMA TRENÉRA

„Tomášův fotbalový vývoj mám to štěstí sledovat už od úplných začátků jeho kariéry, kdy dorazil jako pětiletý do školičky na Podolí. Od začátku se projevoval jako výrazná fotbalová individualita, která především díky zápalu do hry převyšovala konkurenty. Postupem času se přirozeně vyprofiloval do role lídra mužstva. Jeho největší zbraní je velice slušná technika a schopnost uspět v soubojích jeden na jednoho, a to směrem do útoku i do obrany. Naopak jeho slabinou je především zakončení. Kdyby dokázal proměnit alespoň polovinu svých šancí, byl by nepochybně nejlepším střelcem mužstva. Dostávat se do šancí mu totiž rozhodně nedělá problém. Od příštího ročníku se Tomáš pravděpodobně přesune do některého z ligových klubů a jsem si jist, že má na to stát se i v novém týmu klíčovým hráčem.“

Marek Janoušek,
trenér starších žáků AFK Slavoj Podolí

Slavoj Podolí

Ale jo, něco v sobě má!

BAVÍME SE FOTBALEM

PRAŽSKÝ FOTBAL NA RODINNÝCH FESTIVALECH

Květen není pouze „Měsícem náborů.“ V květnu a následně i červnu se na území Prahy konají také dětské a sportovní festivaly, na kterých Pražský fotbalový svaz v rámci projektu Můj první klub rozhodně nemůže chybět. PFS na nich představuje fotbal v tradičních i netradičních podobách, radí rodičům, do jakého klubu mohou přihlásit své dítě, a nabízí možnost užít si chvíli plné opravdové fotbalové zábavy.

Na přelomu května a června se v Praze konaly hned tři festivaly zaměřené na sportování těch nejmenších. S promo týmem PFS jste se tak mohli potkat na akcích s názvy Move Fest, Ratolest Fest a Kašpárkohraní. „Pro svaz je účast na dětských festivalech ideální příležitostí, kde představit a propagovat fotbal jako takový, ale i jak oslovit rodiče a děti s tím, že

právě fotbal by pro ně mohl být tím správným sportem,“ pochvaluje si účast na festivalech manažer PFS Jan Gruber.

MOVE FEST NA KAMPĚ

V neděli 20. května se na pražské Kampě konal druhý ročník sportovního festivalu pro děti – Move Fest. Na něm se prezentovala řada sportovních

subjektů i dalších volnočasových projektů, výraznou pozici však zastával v parku na Kampě právě fotbal. Na rozlehlém stanovišti PFS si mohli děti i dospělí zahrát fotbalový zápas na minihřišti, vypjaté zápasy byly k vidění ve fotbalové kleci a um návštěvníci pilovali u fotbalového kulečníku billi-ball – to vše samozřejmě za dozoru maskota, lívička Bruncvíka.

RATOLEST FEST NA NÁPLAVCE

Hned na protějším břehu Vltavy se o týden později představil PFS na Ratolest Festu. Pražskou náplavku v sobotu 26. května zapla-

vily stovky rodičů s dětmi, pro které bylo v rámci akce připraveno několik desítek různých disciplín. Fotbalové městečko hned na první pohled zaujalo návštěvníky zejména velkým fotbalovým hřištěm s umělým povrchem. Na něm se navíc uskutečnil turnaj v rámci projektu „Neberte nám naši hru“, kterého se zúčastnilo osm pražských klubů.

„Ratolest Fest je naší tradiční festivalovou zastávkou, protože je jedinečný svým zaměřením i lokalitou. Každým rokem organizujeme v rámci festivalu i turnaj NNNH, protože zahrát si do slova na břehu Vltavy s výhledem na Hradčany považujeme za jedinečný

Ve fotbalovém městečku na Náplavce...

... bylo veselo.

Ta panoramata!

Hlavní je, když se děti baví.

a nezapomenutelný zážitek," uvedl Gruber.

Hřiště bylo ale hojně využíváno i v odpoledních hodinách. Svoji show na něm předvedla například dvojice několikanásobných mistrů ČR ve freestyle fotbalu. V těsném sousedství fotbalových atrakcí se nacházelo také stanoviště ženského týmu AC Sparta Praha. Spartáčky tak vhodně doplnily fotbalovou zónu na Rašínově nábřeží.

KAŠPÁRKOHRANÍ

Jubilejní desátý ročník pak v neděli 3. června oslavilo Kašpárkohraní v Oboře Hvězda. Největší rodinný

festival v České republice si pro návštěvníky připravil rozsáhlý divadelní, hudební i sportovní program.

Mezi sporty nechyběl ani ten nejpopulárnější ze všech, tedy fotbal. Své zastoupení zde měly nejen prvoligové kluby AC Sparta Praha, Dukla Praha, ale i Pražský fotbalový svaz. Všechny subjekty spolu vytvořily velké fotbalové městečko. Možností zahrát si fotbal tedy bylo mnoho a spousta návštěvníků příležitost využila. A z výrazu všech účastníků bylo patrné, že si celou akci náramně užili.

Praha je zkrátka městem fotbalu a fotbal, ten nás baví!

Ani zdravá soutěživost nesmí chybět.

PROJEKTY MLÁDEŽE

DĚTSKÝ
FOTBALOVÝ
POHÁR

TOUR^{DE} CLUB

mujprvniklub.cz

Neberte
nám naši
hru

FOTBAL
PRO ŽIVOT

HRAJ ZDRAVÝ

FOTBALOVÉ BESEDY

PRAHA MĚSTO FOTBALU

PRA
HA
GUE
PRA
GA
PRA
G

PARTNER
MLÁDEŽE

INDIVIDUÁLNÍ A TÝMOVÉ SOUTĚŽE

SERIÁL O PŘÍPRAVĚ MLÁDEŽE

Sport je sám o sobě založen na SOUTĚŽENÍ, proto tento prostředek využíváme rovněž ve fotbalovém tréninku. Sportovci disponují zvýšenou mírou soutěživosti, která je částečně vrozená a následně rozvíjená během pravidelné přípravy ve všech kategoriích. A souvisí s rozvojem zdravé sebedůvěry.

Zejména v kolektivních sportech se často objevují skupiny hráčů, které si samy hledají různé formy soutěžení o všechno možné. Zvyšuje se tak u nich motivace vítězit, která může v některých momentech zápasu rozhodovat. Občas se najdou i hráči, kteří nemají potřebu vytvářet si sami nové výzvy a spíše čekají, až je někdo do soutěže vtáhne. U nich může být větší obava z neúspěchu (prohry) než motivace výhry.

PROSTŘEDEK PRO ZLEPŠENÍ

Soutěže jsou pro trenéra výborným tréninkovým prostředkem pro to, aby se hráči zlepšovali. Podobně jako ve hře mají hráči motivaci, aby dělali danou činnost naplno a správně. Soutěže mohou mít charakter rychlostní – kdo dříve, nebo výkonnostní – kdo lépe. Pro trenéra je důležité hlídat to, aby úroveň hráčů, kteří jdou proti sobě do soutěže, byla podobná.

V případě, že rozdíl bude příliš veliký, vyhraná strana začne mít pocit výjimečnosti a při opakovaných vítězstvích již nemusí být pocit z výhry tak silný. Na druhé straně prohraná strana bude demotivovaná – jelikož neuvidí reálnou šanci vyhrát.

Trenér by navíc měl u každé soutěže stanovit jasná pravidla a hlídat jejich dodržování. Tím se hráči učí, že výhra musí být dosažena podle pravidel a ne za každou cenu.

SPOLUPRÁCE? NUTNÁ...

Soutěže týmů nám mohou o hráčích ukázat kromě výkonnosti i řadu dalších projevů – emoce, chování při úspěchu či neúspěchu, schopnost dát svůj výkon pro úspěch týmu. Forma

týmového soutěžení by měla být také o nutné spolupráci a ne jen o výkonech individualit. Hráče rovněž láká soutěžit vůči sobě – překonávat sám sebe. Porovnávat své vlastní výkony, opakovaně, ve stejných disciplínách, se zjištěním, zda se zlepšily.

Pokud se trenér rozhodne stanovit pro vyšší motivaci nějakou odměnu (trest) za výhru či prohru, měla by být odpovídající věku a možnostem hráčů. Ovšem pozor na stanovení fyzicky nebo psychicky nepřiměřených trestů.

Zároveň je potřeba hlídat i to, aby hráči byli schopni trénovat naplno, i když není stanovena žádná soutěž nebo odměna či trest. Proto je nutné používat metodu „hrát o něco“ s rozumem a jen ve správný moment. ■ ➔

TRÉNINKOVÉ MODELY

HERNÍ CVIČENÍ 1

Věková kategorie:

U13 – U15

Zaměření cvičení:

rychlé ovládání míče

Slovní popis:

Hráči každého týmu mají jeden míč a jednu metu, kterou drží v ruce hráč, který po splnění úkolu vyběhne k prostřední tyči a navlékne metu na tyč. Každé místo je bodováno.

Varianty:

obebrát dokola na dva doteky po zemi (vzduchem), obměny způsobu přihrávání, možnost vložit obratnost atd.

PRŮPRAVNÉ CVIČENÍ 2

Věková kategorie:

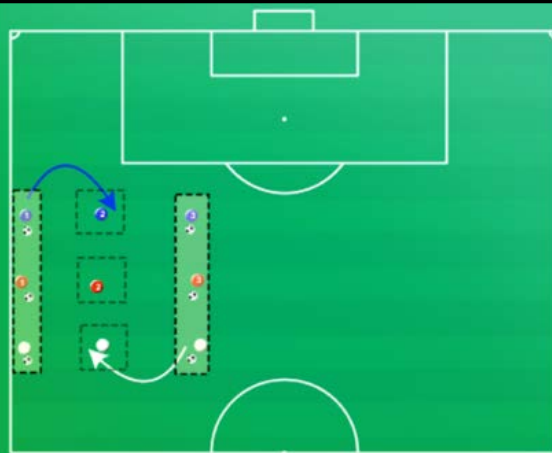
U13 – U15

Zaměření cvičení:

technika kopů, zpracování autů

Slovní popis:

Hráči na kraji se snaží daným způsobem (aut, kop z voleje, halfvoleje, levou nohou atd.) přihrát na středového hráče, který musí míč zpracovat ve vymezeném čtverci a vrátit zpět. Následně se otáčí a hraje s druhým spoluhráčem. Případně se mohou měnit průběžně, po každé přihrávce se hráč uprostřed vymění s krajním. Cílem je udělat co nejdříve 10 bodů.

PRŮPRAVNÉ CVIČENÍ 3

Věková kategorie:

U13 – U15

Zaměření cvičení:

kombinace v křídle + zakončení

Slovní popis:

Dva týmy proti sobě hrají do deseti gólů. Po kombinaci dohrávají hráči situaci zakončením ve vápně a vracejí se zpět.

HERNÍ CVIČENÍ 4

Věková kategorie:

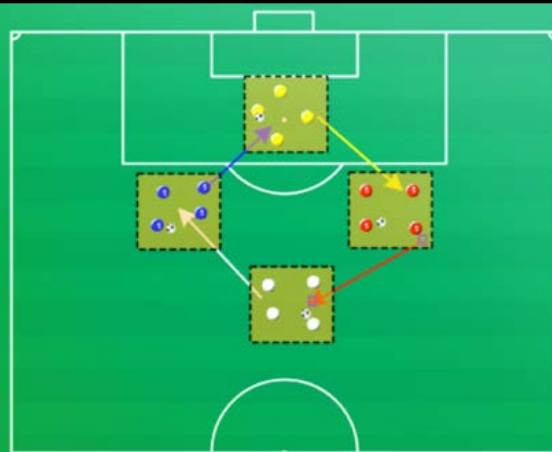
U13 – U15

Zaměření cvičení:

kombinace a rychlá reakce na nové herní situace

Slovní popis:

Hráči vytvoří čtveřice ve vymezených prostorech a určí si pořadí, ve kterém během hry vyběhají po směru hodin do soupeřova bagu. Jakmile se hráč dotkne míče, tak se co nejrychleji vrací do svého bagu a pokračuje ve hře. Následně vyběhne další hráč. Vyhrává ten tým, jehož členové se dotknou u soupeře míče a jsou všichni zpět ve svém bagu. Důležité je dodávat míče do bagu tak, aby se pořádkem hrálo. Hráči si přihrávají neustále i v momentě, kdy v bagu nemají soupeře (v momentě výměny).

VŠICHNI JDEME STEJNOU CESTOU

VE FOTBALOVÉ AKADEMII ALEXE ZBURA NEJDE O VÝSLEDKY, ALE O RADOST DĚTÍ ZE SPORTU

Ač se úroveň práce s mládeží v Česku zvedá, stále se žehrá na to, že valná část trenérů zbytečně klade důraz na kondici a výsledek, jemuž se musí vše podřídít. Caparti tak při zápasech v obavách, aby neudělali chybu, raději odkopnou míč „na tramvaj“. Tím u nich mizí čirá radost ze hry, což se s nimi mnohdy táhne až do dospělosti a Česku tak v porovnání s fotbalově vyspělými státy ujíždí vlak. Objevuje se však víc a víc odborníků, kteří do tréninků mládeže přinášejí svěží vítr a moderní trendy. Jedním z klubů, které razí motto, že fotbal má děti především bavit, je ALEXE ZBURA. V jeho fotbalové akademii jsou výsledky až na druhé koleji.

Přesně to vystihl legendární záložník Jan Berger, když nedávno prohlásil, že mnozí čeští mládežnickí trenéři se zaměřují na kondiční věci, místo aby děti do nějakých dvanácti let nechali, ať si s balonem jen hrají. Podobně uvažuje i Alex Zbur, který se mládeži coby trenér věnuje více než 20 let a v roce 2014 založil

fotbalovou akademii nesoucí jeho jméno.

ATLETIKA I PLAVÁNÍ

Uplatnil zkušenosti nabrané v dobách, kdy úspěšně vedl mj. ligové mládežnické celky Motorletu, ale i ze stáží u velkoklubů jako AC Milán či Bayern Mnichov. „Myšlenka založit

vlastní akademii ve mně zrála dlouho. Tomu, že se to podařilo, pomohla i skutečnost, že FAČR udělala v náhledu na mládežnický fotbal obrovský pokrok a hru na výsledek odsunula až na druhou kolej. A to je nejdůležitější, protože děti by měl sport především bavit,“ vysvětluje.

Smyslem FA AZ je, jak už bylo naznačeno, probudit v dětech radost z fotbalu. „Jde nám o to, aby se věnovaly něčemu, co je baví, v čem mohou vyniknout a naučí se při tom i sebekázi a respektu k ostatním. Ale není to jen o sportu, především z nich chceme vychovat osobnosti se smyslem pro disciplínu, kamarádství a kolektivní spolupráci.“

Jelikož vedení klubu jde o to, aby z dětí vyrostli komplexní sportovci,

vznikl dva roky po založení FA AZ sesterský oddíl Sportovní akademie Praha. „Chceme dělat fotbal všestranně, takže se u dětí do jejich zhruba deseti let věnujeme kromě fotbalu i atletice a plavání. Sportovní akademie je tedy de facto rozjezdový klub, ve kterém si děti osahají více sportů a pak se mohou rozhodnout, jestli chtějí dělat fotbal nebo třeba atletiku.“

Z O NA 200

Co se členské základny týče, oddíl se během čtyř let dostal z bodu nula na současných více než 200 fotbalistů. Nabízí se otázka – kde se vzali? „Někteří k nám přešli z jiných klubů, to by ale samo o sobě pochopitelně nesta-

FOTBALOVÁ AKADEMIE ALEXE ZBURA

Rok založení: 2014

Vývoj názvu klubu: Fotbalová Akademie Alexe Zbura

Úspěchy: postup do přeboru ml. žáků, postup do přeboru st. žáků, postup do I. třídy ml. dorostu

Počet týmů: mladší dorost, starší žáci, mladší žáci „A“ a „B“, starší přípravka, mladší přípravka „A“, „B“ a „C“, předpřípravka, benjamínci

Alex Zbur

DOMA JSOU HLAVNĚ NA PRAZE 5

Přestože FA AZ vlastní areál nemá, využívá hned čtyři. Většina z nich leží na Praze 5, kde mladí fotbalisté trénují a hrají na dvou školních hřištích, přičemž pomyslnou hlavní centrálou je to u Chaplinova náměstí. K dispozici má klub i plochu Čechoslovanu Chuchle a prostory ZŠ Jana Wericha v Řepích.

Areály, v nichž FA AZ působí, jsou útulné a zcela vyhovující. „Jsme moc rádi, že v nich můžeme být a že nás tu ředitelé nechávají trénovat,“ vzkazuje Alex Zbur, ovšem dodává, že utáhnout nájem všech hřišť je finančně náročné. I proto věří, že klub se dočká vlastního domova. Šance, že se tak skutečně stane, nabrala nedávno reálnějších rozměrů. Začala se totiž rýsovat možnost, že by se klub natrvalo přemístil do arény Čechoslovanu Chuchle. „Doufali jsme, že by se stala naším domácím hřištěm, protože tamní klub má problémy s mládeží. Respektive nemá prakticky žádnou,“ prozrazuje Alex Zbur.

„V současné době jednáme s představiteli zastupitelstva Chuchle, kteří se k celé věci staví redlně a pozitivně,“ hlásí. Vlastní hřiště by FA AZ potřebovala, se stále rostoucím počtem hráčů se totiž hledání nových hřišť stává problémem. „Mít své zázemí by byl způsob, jak získat vlastní identitu a klid na práci s dětmi.“

V případě, že oddíl najde nový, pevný domov, bude zajímavé sledovat jeho další vývoj. Vždyť během pouhých čtyř let se stal po Motorletu druhým největším klubem na Praze 5. „A je otázka, kde bychom s vlastním areálem mohli být za další čtyři roky. Moc rád bych se toho dočkal.“ ■

AREÁLY FA AZ

HLAVNÍ HŘIŠTĚ

Název: Aréna SK Čechoslován Chuchle
Adresa: Strakonická 418, Praha 5-Velká Chuchle, 159 00
Dopravní spojení: přímo u autobusové zastávky Dostihová (linky 129, 241, 314 a 318)
Počet hřišť v areálu: jedno travnaté

TRÉNINKOVÝ AREÁL 1

Název: ZŠ a MŠ Barrandov
Adresa: Chaplinovo náměstí 1615, Praha 5-Hlubočepy, 159 00
Dopravní spojení: tři minuty chůze od tramvajové zastávky Chaplinovo náměstí
Počet hřišť v areálu: jedno s umělým povrchem

TRÉNINKOVÝ AREÁL 2

Název: Fakultní ZŠ Barrandov II při PedF UK
Adresa: V Remízku 7, Praha 5-Hlubočepy, 159 00
Dopravní spojení: dvě minuty chůze od autobusové zastávky V Remízku (linky 120, 130 a 230)
Počet hřišť v areálu: jedno travnaté

TRÉNINKOVÝ AREÁL 3

Název: ZŠ Jana Wericha
Adresa: Španielova 1111/19, Praha 6-Řepy, 163 00
Dopravní spojení: dvě minuty chůze od autobusové zastávky Bazovského (linky 134 a 225)
Počet hřišť v areálu: jedno s travnatým povrchem

Mladý klub vystartoval z nuly na stovku hodně rychle.

Kde nakonec FA AZ zakotví?

čilo. Proto jsme rozjeli spolupráci se školami. Obcházíme je, s dětmi pracujeme a tu nejmenší drobotinu se snažíme vytáhnout k nám.“

O hráče se v FA AZ stará dvaadvacet trenérů, kteří razí totožnou filozofii. „Jde o herní činnost jednotlivce, o nadstandardní techniku a atletickou přípravu. Hráčům vštepujeme, že by se o ni měli pokoušet pokud možno i v okamžicích, kdy se nabízí spíš příklonit se k výsledku,“ ličí. „Naši trenéři to pochopili a viděli, že tato filozofie funguje. Přijali ji za vlastní. Všichni tu zkrátka jdeme stejnou cestou.“

Součástí této cesty je i návaznost mezi jednotlivými věkovými kategoriemi. „V několika klubech jsem byl

svědkem toho, že každý tým si jede podle mentality a přesvědčení daného trenéra. Tím pádem pak každý tým jde trochu jinou cestou. To je špatně. U nás se snažíme o koncepci, která funguje od nejmenších po nejstarší.“

POPULÁRNÍ VODA

Pro Alexa Zbura je podstatné i to, aby klub fungoval jako jakýsi „tmelič“, tedy aby v něm vznikaly silné mezilidské vazby. Proto přichází s nejrůznějšími akcemi určenými nejen pro fotbalisty, ale i pro jejich rodiče. „Jsem zastáncem toho, že sport jako takový je především od toho, aby sdružoval lidi. Rodičům vysvětlujeme, že fotbal by neměli brát jako přítěž,

ale že by si ho měli užívat společně s dětmi,“ přemítá.

Jedním z projektů, jimiž se tohoto cíle snaží dosáhnout, jsou vodácké výpravy. „Vymýšleli jsme cesty, jak se k rodičům dostat blíž, a napadla nás právě společná voda. Těchto výprav se pravidelně účastní kolem šedesáti lidí a jsou nesmírně populární. Letos se jede už čtvrtá.“

FA AZ je mládežnickým klubem, ale není nereálné, že v budoucnu bude mít i tým mužů. „Ještě před rokem jsem říkal, že chlapy nikdy dělat nechci. Ale dochází k tomu, že kluci, kteří odrostou, odsud nechtějí odcházet. Před časem nám několik hráčů oslovily ligové oddíly, ale oni nikam nechtějí,“ přibližuje.

„Proto přemýšlíme, co pro kluky dělat dál. Přece jim neřekneme: Dnes tu končíte, protože nemáme chlapy. Takže o týmu mužů určitě uvažujeme.“

Zatím však klub zůstává u dětí. A jak sám Alex Zbur zmínil, zkvalitnění práce s mládeží pozoruje na celostátní úrovni. „Vidím velký progres, téměř v každém pražském klubu se dnes dají najít zajímaví hráči už v útlém věku. Souvisí to podle mě i s tím, že se zápasy přípravek přesunuly na menší plochy a probíhají tak vlastně formou malého fotbalu,“ myslí si a dodává, že v mnoha případech by se děti měly posunout dříve do klubu, který jeho schopnosti dokáže rozvíjet třeba i lépe. ■

NEJRADĚJI VZPOMÍNÁM NA VÍTĚZSTVÍ V PŘEBORU

STOPER UNIONU STRAŠNICE TOMÁŠ KARAS JE FINANČNÍM ŘEDITELEM FIRMY NA ZPRACOVÁNÍ ODPADŮ

Profese TOMÁŠE KARASE se tak trochu vymyká povoláním většiny jeho spoluhráčů i protihráčů. Stoper a dlouholetý kapitán Unionu Strašnice je totiž finančním ředitelem společnosti SUEZ Využití zdrojů, která se zabývá zpracováním odpadů. I kvůli časově náročné práci, ale i proto, že už odkroutil 34 sezon, má v plánu po skončení té uplynulé z fotbalu zvolna vycouvat. Ale opravdu jen zvolna...

Kariéra Tomáše Karase je pevně spjata s klubem, který ještě donedávna nesl název PSK Union. „Když jsem tam začínal já, to mi bylo osm let, jmenoval se Rudá Hvězda Strašnice,“ vrací se do 80. let. „Prošel jsem od přípravky všechny mládežnické kategorie a vždy jsem tam byl spokojen. Nikdy jsem neměl ambice někam odcházet, což je možná dáno i mým naturelem jakési věrnosti,“ přemítá.

„Odmalička fandím jednomu klubu a stejně tak za jeden klub hraju. Asi nemám rád změny,“ rozvádí myšlenku s tím, že oním klubem jeho srdce jsou, pochopitelně vedle Strašnic, Bohemians. „Dřív jsem do Ďolíčku chodil poměrně často, ale poslední dobou vynechávám. Ale z uplynulé sezony mám radost, sedmé místo je největší úspěch za poslední roky. Skončili jsme kousek za Spartou, což je vzhledem k rozpočtu Bohemky malý zázrak.“

PROPADL BĚHÁNÍ

Ale zpět do Strašnic, v jejichž dresu odehrál stovky zápasů a zažil i okamžiky, na něž dnes rád vzpomíná. „Asi nejvíc na období v dorostu. Hráli jsme tehdy přebor a v posledním ročníku, než jsem přešel do mužů, jsme ho vyhráli a postoupili do druhé dorostenecké ligy,“ líčí. „To byl v mé kariéře moment,

který vnímám jako top. Nic dalšího podobně velkého už nepřišlo.“

Další roky v áčku se, jak sám říká, tým plácal v I. A třídě. „Tím pádem mi všechny ty sezony tak nějak splývají. Občas to byl boj o záchranu, většinou jsme ale hráli střed tabulky. K vedoucím týmům jsme se nikdy moc nepřiblížili,“ prozrazuje s tím, že zcela opačné pocity než při triumfu v přeboru zažil před čtyřmi lety.

Tehdy totiž Strašnice sestoupily do I. B třídy. „To samozřejmě nebylo hezké, na druhou stranu nás to nakoplo. I mě osobně. Začal jsem víc běhat, přidávat si, abych stíhal mladší kluky. Po dvou letech jsme dokázali zase postoupit a poslední dvě sezony jsme znovu odehráli v I. A třídě,“ připomíná.

Ač je na tom i díky běhání, které mu

doposud. Kvůli práci, která mi bere hodně času, nedávám tréninkům tolik, kolik bych chtěl. Navíc mám rodinu. Kluci také hrají fotbal a chtěl bych se víc věnovat i jim,“ vysvětluje.

Zdůrazňuje však, že fyzicky se hodlá udržovat dál. Právě zmíněným běháním. „Dřív jsem ho bral jen jako nutné zlo během přípravy, ale potom jsem mu propadl,“ říká. „Už mám za sebou tři půlmaratony, pravidelně běhám i závod Běchovice – Praha. Zjistil jsem, že kromě lepší fyzické kondice si díky běhání vyčistím hlavu a utřídím myšlenky.“

Mimochodem, kromě velkého fotbalu hraje i ten malý. „Byl jsem dlouholetým hráčem Hanspaulské ligy v týmu Frankie, za který jsem si zahrál druhou a pak i první ligu. Tu jsme na podzim 2002 dokonce vyhráli, což považuji vedle vítězství v pražském přeboru dorostu za nejvýznamnější úspěch mé fotbalové kariéry.“

Mančaft Frankie fungoval po velkém triumfu ještě následující sezonu, ale pak se po vzájemné dohodě ze soutěže odhlásil a rozpadl. „Potom jsem se věnoval už jen velkému fotbalu. Před dvěma lety mě ale kluci z Unionu přemluvili a začal jsem s nimi hrát v týmu Deportivo bez Coruňa. S tím jsme postoupili z páté až do aktuální třetí ligy.“

HROZBY BUDOUCNOSTI

Teď už ale z trochu jiného soudku. Odpadky, zejména ty plastové, jsou pro Zemi jednou z největších hrozeb budoucnosti. V současnosti jich lidstvo vyprodukuje čtyři miliardy tun(!) ročně ➔

Finanční ředitel musí mít výřečnost...

... a styl!

a každý rok se do oceánu dostane více než osm milionů tun plastů. A Tomáš Karas je součástí firmy, která se s tímto problémem snaží bojovat. „Zabýváme se zpracováním odpadů tak, aby z něj vznikly opětovně využitelné suroviny. Zaměřujeme se hlavně na třídění, recyklaci a samotné další využití,“ přibližuje.

Zjednodušeně řečeno jde o to, aby odpad nebyl prostě jen odvezen na skládku. „Chceme něco vytvořit, například z plastu regenerát, tedy novou surovinu, nebo alespoň energii či teplo. Tak aby odpad získal nějaké další využití. Ostatně náš slogan zní: Nevidíme odpady, vidíme zdroje,“ nastiňuje. Jeden příklad za všechny: „Loni se nám podařilo spustit novou technologii na zpracování speciálního druhu plastu, LDPE fólie. Ty vyčistíme a zpracujeme do podoby regenerátu, který vracíme zpět do výroby, kde nahrazuje primární surovinu pro výrobu plastů, tedy ropu. Pak z něj znovu vzniká fólie nebo třeba plastový pytel. A o takový cyklus, tedy odpad – surovina – nový výrobek, se snažíme vždy.“

Ve firmě pracuje už 16 let. Za tu dobu vystřídal několik postů, než na začátku letošního roku dosáhl až na místo finančního ředitele. Co všechno obnáší? Stručně: „V první řadě je to reporting, příprava finančních plánů a sledování odchylek mezi realitou a plánem. Poskytujete informace jak dovnitř firmy, tak vlastníkům společnosti. Musíte zajistit financování, posuzujete a schvaluje investice, řídíte rizika a pojištění, nákup, řešíte nezaplacené dluhy od od-

běratelů. Nastavujete základní pravidla fungování firmy ve finančních a ekonomických procesech a pořád kontrolujete... Je toho dost,“ definuje.

LIDÉ, TŘÍDTE!

Ze své pozice pochopitelně sleduje i to, jak lidé třídí odpadky. A až je to možná s podivem, Češi v tomto

na dotřídovací linku, kde ho proško-lený personál dále rozdělí, a odpad má větší šanci dostat se k další valorizaci,“ vysvětluje.

Ale hned dodává: „Jestli je někde potřeba v Česku přidat, tak právě v dotřídění a recyklaci. Občané třídí skvěle, stát by měl ale podpořit recyklaci tím, že zvýší nesmyslně nízké poplatky za

i u nás je to na dobré cestě a skládky nejenže neporostou, ale vymizí.

Třídění proto rozhodně není zbytečné. „Samozřejmě je iluze, že zrecyklujeme všechny vytríděný odpad. To zkrátka není možné. Ale i tady můžeme něco udělat. Tlačit jako spotřebitelé na výrobce, aby byly jejich produkty recyklovatelné, a podle toho vybírat zboží. Takže já osobně třídím a snažím se nenakupovat odpad,“ vzkazuje.

A ZPÁTKY K FOTBALU

Jak Tomáš Karas již zmínil, fotbalu se věnuje i jeho synové. Jak jedenáctiletý Václav, tak devítiletý Jan hrají za Viktorii Žižkov. „Jsem sice Bohemák, ale Viktoria je také sympatický klub,“ usmívá se. „Kluky jsem do fotbalu nijak nenutil, naopak mnohokrát jsme jim nabízeli jiné sporty. Třeba moje manželka Alena hrála házenou, která je podle mě také moc hezká. Cestu k fotbalu si zkrátka našli sami,“ shrnuje.

Oba synové prý mají nakročeno k tomu stát se brankáři. „Trochu je podezřívám, že si bránu vybrali proto, že se jim nechce moc běhat,“ chechtá se chlapík, který má kromě fotbalu a rodiny další velké hobby – historii. „Především českou, baví mě období Přemyslovců a husitství. Ve volných chvílích čtu historické romány, ale třeba i detektivky. Je to výborný relax, který mi pomáhá odpočívat.“

INZERCE

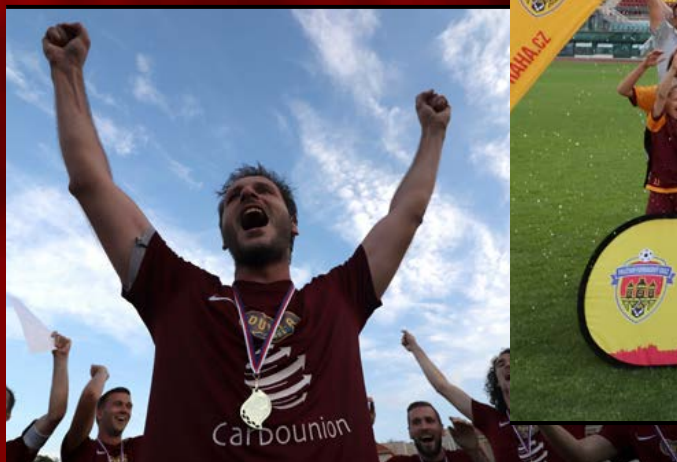
TOMÁŠ KARAS

Věk: 42 Klub: FK Union Strašnice Post: stoper

ohledu patří mezi světovou špičku, v Evropě jsou po Belgičanech dokonce na druhém místě. „Třídít je důležité, protože ve chvíli, kdy vyhozený materiál nerozdělíte do barevných popelnic, jde rovnou na skládku nebo v lepším případě do spalovny, protože tady z něj alespoň vyrobí energii. Ale jakmile odpad roztřídíte, dostane se

skládkování. Jestliže je pro podnikatele levnější variantou odvézt a za nízký poplatek uložit odpad na skládku než investovat do recyklační linky, pak je nasnadě, jakou cestou půjde. Skládky porostou a budou zabírat krajinu. Ve všech státech EU, kde se poplatky na skládkách zvýšily, se nastartovala recyklace,“ upozorňuje. „Já věřím, že

FSG SVOBODA ŠTEINFELD

ŠAMPIONI Z JIŽNÍHO MĚSTA

TAK ANI NAPOPÁTÉ TO TŘEBORADICÍM VE FINÁLE NEVYŠLO. NAD JEJICH SÍLY TENTOKRÁT V JEDNOZNAČNÉM ZÁPASE (5:0) BYL TÝM DUKLA JM, KTERÝ JE VÍTĚZEM PRAŽSKÉHO POHÁRU V SEZONĚ 2017-18. GRATULUJEME!

FOTČENO: BĚHEM FINÁLE TESKAHOR POHÁRU PRAHY AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST.

ATRAKTIVNÍ
WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

Bezpečné teplo vašeho domova

www.ptas.cz

Pražská
teplárenská

FootballMania

Team Service

+420 720 934 368

+420 605 227 408

team@footballmania.cz

Chtělo by to nové dresy?

Oblékáme přední české týmy, oblékneme i ten váš.

Široký výběr fotbalového vybavení v našem e-shopu

ExtraFotbal.cz